

הבאנו שלום

ישבנו כמה חברים
כוסית ביחד להרים
כשהשתקו פתאום הכל
אז קם אחד, ושר בקול
"הבאנו שלום, שלום עליכם"

ואז התחלנו כך לשיר
שירי מולדת וקציר
ולא שכחנו כמובן
לשיר את "שם הרי גולן"

שירים על ים ואהבה
על עץ בודד בערבה
ושיר אשר לא נס ליחו
"עץ הרימון נתן ריחו"

שירי קפה ומדורה
התערבבו עם שיר גבורה
ושיר אחד ישן נושן
"אשיר לך זמר על שושן"

ושרנו בשלושה קולות
גם את השיר "היו לילות"
שירי סוכנות ועליה
ו"שומי שומי אוניה"

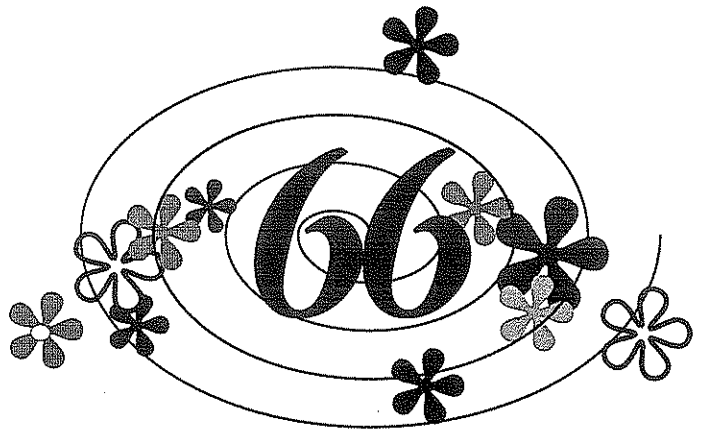
גם שרנו כמו משוגעים
"הנה מה טוב ומה נעים"
וכשהשחר שוב האיר
חזרנו לאותו השיר:

הבאנו שלום, שלום עליכם

יו"ר 2014

יום הנצמאות השני'ד עלון מס' 1442, מאי 2014

יזכור

במלאת שישים ושש שנה למדינת ישראל, יעלה עם ישראל ברטט, גאווה והוקרה את זכר בניו ובנותיו, חיילי צבא ההגנה לישראל ואזרחי המדינה, גיבורי האומה אשר חרפו נפשם למות במערכות הקרב ובהגנה על אדמתם, ובחמדת חייהם הצעירים, הטהורים והאמיצים, הנחילו לעמם את חרותו.

נזכור את חברינו ובנינו:

במלחמת השחרור בפעולה בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	רודי בירקנפלד
במלחמת השחרור בקרב על בית קשת.	בן 20 בנפלו	דוד בראזני
במלחמת השחרור בקרב על צמת.	בן 29 בנפלו	אליעזר הוץ
במלחמת השחרור בגליל התחתון.	בן 36 בנפלו	יהודה ויסברג
במלחמת השחרור בסג'רה.	בן 34 בנפלו	פריץ יורדן
במלחמת השחרור בקרב על צמת.	בן 36 בנפלו	יצחק ליבוביץ
במלחמת השחרור בקרב על צמת.	בן 23 בנפלו	יוסף יעקב
במלחמת השחרור בכיבוש רמלה-לוד.	בן 17 בנפלו	אורי נחושתן
במלחמת השחרור בקרב על צמת.	בן 38 בנפלו	אלכס קלוגר
על משמרתו בעת השרות הצבאי.	בן 20 בנפלו	יובל גלי
בנגב ערב מבצע קדש.	בן 21 בנפלו	דני פלג
בקרבות מבצע קדש.	בן 20 בנפלו	אפרים שרעבי
בתאונה אווירית בנגב בעת מילוי תפקידו.	בן 27 בנפלו	מנחם פונדק
במלחמת ששת הימים בקרב על ג'נין.	בן 23 בנפלו	בארי אורן
במלחמת ששת הימים בקרב על מבואות רפית.	בן 28 בנפלו	יוחאי קורן
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 22 בנפלו	חנן לרנר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 38 בנפלו	חיים מוצרי
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 25 בנפלו	גרהרד קלר
במלחמת ההתשה במיקוש שדות הבנות.	בן 17 בנפלו	יהודה חלק
במלחמת ההתשה במיקוש בדושן.	בן 29 בנפלו	חגי ענבי
במלחמת ההתשה בעת הפגזה על אשדות יעקב.	בן 23 בנפלו	חיים טריויס
נפגעה מפגז שנפל על המשק במלחמת ההתשה.	בת 78 בנופלה	אסתר יעקובסון
במלחמת ההתשה ממטען חלקת אספסת באי.	בן 21 בנופלו	אברהם אקראי
במיקוש בשדות הפלחה בקיבוץ מבוא חמה.	בן 25 בנפלו	אלי עודד
במלחמת יום הכיפורים בקרבות הדרום.	בן 21 בנפלו	יעקב ברקאי
באסון המסוקים בעת יציאה לפעילות בלבנון.	בן 20 בנפלו	אבנר אלתר
בקרב בבינת ג'יבל, במלחמת לבנון השנייה.	בן 21 בנפלו	מורן כהן

יקדש ישראל זכרם, יתברך בזוהר גבורתם, ינחם נאמנה את אבליהם השכולים שזכו לראות כי נרצה קרבנם וישא לעד את שאיפת חייהם. היום ירים ישראל על נס את עוז רוחו של צבא ההגנה לישראל, מבטח השלום והחרות של מדינתנו המוקמת.

יזכור ישראל

פתיח

37 חללי מלחמה וטרור - זה מחיר הדמים ששילמה אשדות רבתי, בתשעים שנות קיומה; זה המס שגבתה ממנה אהבתה למדינה ובחירתה לשבת על קו הגבול ממש, להשקות שדות ולחנך דורות של בנים שהקרבה במדינה שסועת טרור ומוקפת אויבים היא ערך עליון. הערב נעמוד דום בצפירה ונצדיע לכל אותם בנים, לא רק שלנו, שבחרו ללכת לקרביות שביחידות ובמותם היתוו לנו דרך וסמל.

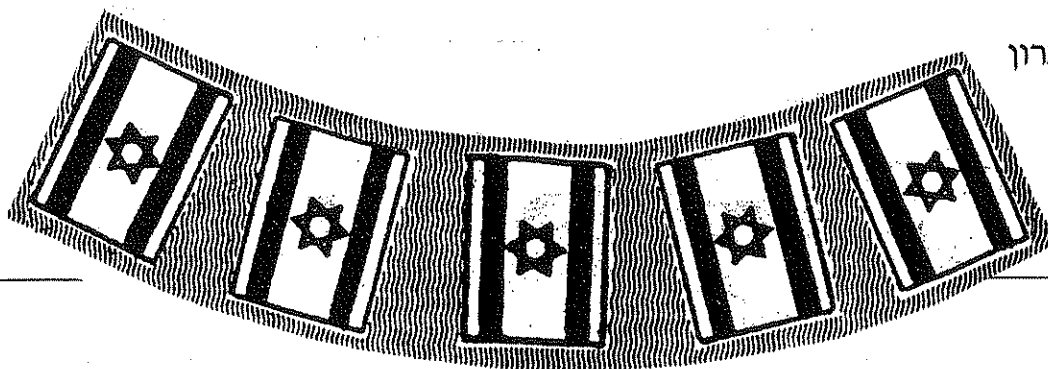
בהזדמנות זו ראוי להגיד מילה טובה לצוותי יום הזכרון לחללי צה"ל: תרצה היימן, בארי אופיר, לירון ראובני וסמדר בן-פורת ונוספים, על האופי המיוחד שבחרתם לעצב את היום הקשה הזה, על ועל היכולת ליצור תכנים חדשים שיאירו את נופלינו מזוויות נוספות שלא הכרנו. מספרם העצום של בני אשדות שמגיעים לארועי זיכרון, היא עדות מוחשית לחשיבות שהם מייחסים לארועים, ולתחושת יחד זו יש משקל סגולי עצום.

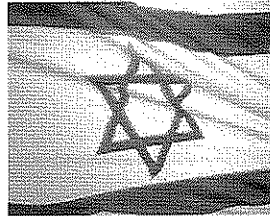
רבות מדברים אודות המעבר החד שבין זכרון לעצמאות ולמרות שבאופן אישי לא חוויתי שכול מסוג זה, אני מבין מאד לליבם של אלה המוותרים על הזיקוקים והמנגלים ומסתגרים בביתם. למרות הנסיון, המלאכותי משהו, ליצור חיבור בין עצב השכול לשמחת התקומה, הלב תמיד נשאר חצוי וקצת דואב. אפילו הרבה.

חייכ (מרץ) תמר זנדברג הודתה בראיון מחוייך עם ינון מגל (חדשות ואללה) שהיא נוטלת מעת לעת גיוינטים של מריחואנה ולא מרגישה פושעת או עבריינית כי כולנו עושים את זה, אפילו אתה. אז זהו, שאני לא!! חברת הכנסת הנכבדה (והיפה) זנדברג ועוד חבריה שמגדירים עצמם שמאל-מרכז ומתיימרים לדבר בשם קונסזוס לאומי מזוייף שלדידם עומד מעל החוק- עישון סם מסוג מריחואנה, עד שלא יוחלט אחרת, הוא עבירה על ספר החוקים של מדינת ישראל, ומי שמודה בפרהסיה, ללא שמץ בושה או מיצמוץ עיניים, שספר החוקים הוא בגדר המלצה בלבד, מוטב לו ומוטב לנו, שלא יישב בבית המחוקקים.

חג עצמאות שמח!!

אברון

באסיפה

מהמזכיר

פרוטוקול אסיפת מספר 7/2014

על סדר היום:

1. דו"ח ביקורת בנושא "מדיניות שכר" בהשתתפות איציק כהן-מבקר.

האסיפה אימצה את המלצות ועדת הביקורת.

המלצה זו תיושם במלואה לעת התבססות מנהלת מש"א.

2. מדיניות היטל איזון.

האסיפה קיבלה החלטה לאמץ את ההגדרה החדשה של היטל האיזון:

מס פרוגרסיבי המוטל על ההפרש בין ההכנסה המשפחתית לבין התקציב רשת הביטחון המשפחתי. מיועד לצורך מימון הערבות ההדדית כפי שיאושר מידי שנה באסיפת אישור התקציב השנתי.

דורון

אשדותי בעיניי:

לראות הורים וסבים יוצאים רכובים על אופניים, לטייל עם ילדיהם/נכדיהם, לשדות הרחבים של אשדות והירוקים רוב השנה, עם הנוף המקסים.

גם תהלוכת ויצירת הלמפיונים מאד אשדותית בעיניי.

אורית אוהב ציון

הימים הנוראים, בעבורי (וזה אישי), אינם הימים שבין כסה לעשור.

איני מרגיש שיש לי ערוץ שיח פתוח ביני לבין בורא עולם.

הימים הנוראים, בעבורי, הם הימים שבין יום הזיכרון לשואה והגבורה ליום הזיכרון לחללי מלחמות ישראל.

הימים האלה מצליחים לבטא בעוצמה את המחיר-

מחיר העדר הקוממיות, מחיר המאבק לקוממיות.

כל שנה הימים הללו מצליחים להוביל אותי לערעור, להרהור,

לפעימה חסרה עם עליית הדגל למרום התורן.

יום עצמאות שמח,

דורון

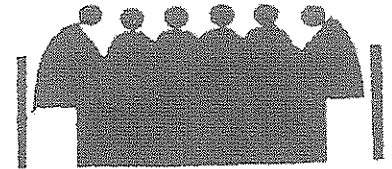

הכי אשדותי בעיניי:

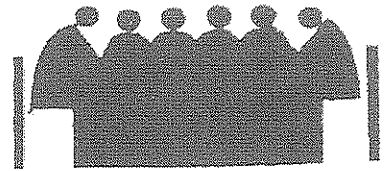
זה הדשא הצפוני
הדשא הדרומי
השכונה מערבית
השכונה המזרחית
שכונת התמרים
שכונת הפרחים
שכונת הבונה

דנה הוימן

מועצת קהילה

<p>לגבי שאלת ארבע המשפחות שיוחדו (הוחרגו) :</p> <p>- מועצת הקהילה 10.14 החליטה החלטה עקרונית לחזור בה מהחלטתה הקודמת לייחד את ארבע המשפחות.</p> <p>- הצבתה של דניאלה בן-נאים לבחירה בקלפי אושרה ע"י אסיפת אשדות 1.14</p> <p>- דניאלה בן-נאים לא הוצגה לקלפי (החלטה נקודתית) בשל אי עמידה בתנאי רשת הביטחון כפי שנכונים לעת זו.</p> <p>- בשל העובדה שהאסיפה היא זו שקיבלה ההחלטה העקרונית להביאה לקלפי, שינוי ההחלטה ע"י מועצת הקהילה 10.14 חייב לחזור אל האסיפה.</p> <p>- הנושא יובא לאסיפה.</p> <p>- באסיפה תוצב להחלטה, החלטתה של מועצת הקהילה 10.14 כערעור על החלטת האסיפה 1.14 :</p> <p>"מועצת הקהילה החליטה לעצור את המהלך הייחודי בו החלה, המאפשר לכל אחת מארבע המשפחות : דניאלה בן-נאים, אלה ואיגור, דשה וסרגיי ויערה ועמר - קליטה ללא דמי הצטרפות.</p> <p>ההחלטה שנקבעה הינה "לאפשר למשפחות לגשת לתהליך הקבלה לחברות יחד עם כל שאר הנקלטים ובתנאים של כל שאר הנקלטים העתידיים".</p> <p>4. מתווה לתקנון דודי שמש</p> <p>תודה ליוסי ושאל על ההתנהלות בהתקנת הדודים. המתווה אושר כלשונו.</p> <p>החברים המתגוררים בהרחבה אינם זכאים לחזור. (ההחלטה מתקבלת בשל העובדה שביתם הוא רכושם).</p> <p>המשך בעמוד הבא</p>	<p>מפרוטוקול ישיבת מועצת קהילה 11.14 מה/4/14</p> <p>1. פרידה מחברי מזכירות מסיימים – אמנון גורן, מירלה דוד, יאיר ברקאי, עופר חלף. קבלת פנים לחברים החדשים - נבחרו הציבור.</p> <p>החברים החדשים בורכו ע"י החברים היוצאים בברכת הצלחה תוך הבעת המשמעות של האחריות הכבדה של החברות במועצת הקהילה בייצוג הציבור.</p> <p>בדברים ציינו חברים את האתגר לקבל החלטות בראיה כוללת, ארוכת טווח - תוך התחשבות בהשלכות השונות, את האתגר בקבלת החלטות בדיסקרטיות. ואת האחריות בהעברת רוח הדברים בהחלטות חברתיות בפורומים השונים.</p> <p>נאמרו דברי תודה לאמנון ויאיר על תפיסת העולם שביטאו, שהלכו איתה לאורך כל הדרך ועל הרצינות שהפגינו לאורך כל הקדנציה.</p> <p>2. הודעות:</p> <p>א. מבנים יבילים - אשדות לא זכתה במכרז לקבלת יבילים. נבדוק אפשרות ערעור.</p> <p>ב. הסדרת יחסי עבודת שלושת הוועדים - ישיבת נציגי שלושת הוועדים. בשתי הישיבות שהתקיימו עלתה ההסכמה בהנהלה משותפת לאגודה הקהילתית (ועד מקומי וועד הנהלה). נעשה מיפוי כל התחומים הרלבנטיים לדיון. הובעה צפייה להצטרפות חבר מועצה נוסף.</p> <p>3. אישור פרוטוקול 10.14</p> <p>הפרוטוקול אושר.</p>
--	---

מועצת קהילה - המשך...

בשולי הדיון:

- תיקון נזקי דודים בגג - באחריות הקיבוץ.
- יש לעשות טיפול מונע בדודים, יש להחליף את מונע האבנית.
- לבדוק אם נעשתה הרחבת ביטוח לגבי העובדים המתקינים את הדודים.

5. מתחם פנאי (בהשתתפות יניב ברקן)

הרעיון: פיתוח מתחם פנאי משפחתי במרכז החדש של הישוב (אזור בית קרפ).

הצעה: הקמת מרכז ספורט, פנאי, נופש - כדורסל, כדורגל, פינג פונג, מנגל ועוד.

מועצת הקהילה קיבלה החלטה להעביר לוועד ההנהלה של האגודה הקהילתית את הסמכות להולך מהלך של פיתוח מתחם הספורט וקבלת החלטות לגבי הפונקציות השונות במתחם.

בקבלת החלטה זו הקיבוץ מודע לכך שזה יעוד השטח וכי הוא מאבד את אחריותו על תפעול השטח (שנשאר עדיין בבעלותו).

נקודות שעלו:

- שאלת התחזוקה העתידית של המתחם על מתקניו.
- לפי התב"ע המקום מיועד לנופש וספורט. בין החלופות שנבחנו לאורך השנים: יוזמות של ינהראי לפיתוח עסקי עתידי בכל השטח כ- 25 דונם, ובכלל זה הקמת אתר חדרי אירוח משודרג בשילוב פעילויות תיירותיות שונות (מרכז קונגרסים, מתחם משחקים, ועוד) יש לידע את יו"ר ומועצת המנהלים של התיירות על התכנית.
- יש להבטיח שהעברת השטח לאחריות ותפעול של ועד ההנהלה של ינוף אשדות לא תפגע באפשרות

לפיתוח עסקי עתידי של הקבוץ בעתיד.

6. הבטחת סיעוד (בהשתתפות יניב ברקן יו"ר קרן, חנה שושני, ישי יחיאלי).

הוצגו חלופות שונות להבטחת סיעוד לעת הזדקקות לסיעוד - תקופת הביטוח הסיעודי הפנימי או החיצוני.

ההתייחסות לשלוש תקופות:

- **תקופת מעבר** – החבר נזקק לעובד זר לפני קבלת אישור הביטוח הלאומי למלוא סל השעות.

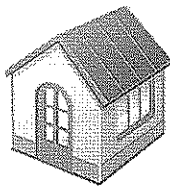
- **תקופת ביטוח הסיעודי** - 5 שנים. הקיבוץ הינו המוטב - ביטוח חיצוני, או הקיבוץ מממן באמצעות קרן הנאמנות.

- **עם תום חמש שנים** -

השאלה: מה הסכום שהקיבוץ מעביר לחבר הסיעודי? מה הסכום שהחבר משלים?

המצגת תועבר לחברים כדי ללמוד. נקבל החלטה בישיבה הבאה.

רשמה: אתי ערך: דורון

מכרז דירה מתפנה

דירת משפ' מנחם ואודי כהן = בית 6 א,
דירה 1, בשכונת הבננה, דירת קרקע

חברים המעוניינים בדירה מתבקשים לפנות בכתב לחנה שושני – מרכזת צוות איוש דירות.

את הבקשה יש להפנות, עד יום 1/6/2014

עושים קהילה מאת: יונתן אלטר

אז מה היה לנו בין עלון לעלון:

ליל הסדר בניצוחה של שרהליה שרון. ערב ספונטאני, בלי חזרות, כמו בבית. קריאה בהגדה המקומית, ריקוד הכוהנות, "עומר עומר תבואה ו... להוריד", אחד מי יודע, חד גדיא והרבה אוכל בהפקתה של אדוה אלגריסי שזה לה ליל הסדר הראשון בניהולה

קציר העומר

ביזמה של שרהליה שרון, ובניצוחה. חודש טקס קציר העומר הוותיק, מוצאי חג ראשון, בשדה החיטה, הבחורים, בחולצות לבנות קצרו בחרמשים (דובי נראה הכי מקצועי, בטח למד מאבא שלו) האלומות הוגשו לכוהנות שרקדו: "כפינו נישא אל מרום בפינו...". דובי שר וגם יונתן ניסה, המצבר של הרמקול התרוקן במפתיע וזה הקשה על השמיעה אבל לא פגע בשמחה ובלהט של שרהליה שלא נכנעת לכשלים טכניים הדביקה את כולם בשמחה ובמיוחדות של האירוע הזה.

תרבו תסעדו

ובצאת החג השני, ציינו את המימונה בהפקתה של אורנית כרמל. עשרות אנשים וילדים התאספו ברחבת רחוב ירדן בהרחבה, נישנו את המופלטה המסורתית שטוגנה במקום, ועוגיות מסורתיות, צפו בריקוד בטן מענטז והעיקר נפגשו אחד עם השני באירוע משמח.

סוף בעמוד הבא

אשדות יעקב איחוד - ישוב בן תשעים. חיים בו יחד חברי קיבוץ, תושבי ההרחבה ותושבים בקיבוץ. מבוגרים, צעירים, חיילים, ילדים ותינוקות. בנים שחזרו יישוב גדול ומגוון.

אנחנו מקיימים פעילות קהילתית לאורך השנה: חגים, טיולים וקבוצות עניין שונות, מתוך רצון ליצור קהילה מגובשת בעלת זהות משותפת שיש בה תחושה של יחד ושייכות.
אשדות יעקב איחוד - כאן בונים, ישוב

יום הזיכרון

טקס יום הזיכרון בחדר האוכל מופק כבר מספר שנים על ידי צוות מסור: תרצה היימן, סמדר בן-פורת, בארי אופיר, צוות ששומר על מסורת ויחד עם זה לא מפסיק לחפש חידושים.

יום הזיכרון בבית הקברות

הפקה משותפת של אשדות איחוד ואשדות מאוחד, אירוע שהפך לכנס שנתי של בני אשדות ובאופן מפתיע מספר המשתתפים בו גדל משנה לשנה.

סיום יום הזיכרון וחגיגות העצמאות

צוות משותף לאשדותים. מאשדות מאוחד: אדוה ונטורה מריזן רכזת התרבות עם שירית גל רון ואמנון אביגדור. מאשדות איחוד: עדי גל, עטי אלטר (הרוח החיה), הדסה אלטר, נעם שוחט. עסקו בהפקת האירוע החשוב הזה. מאחלים להם הצלחה.

דיווח מדויק יותר בעלון הבא.

בשלושת האירועים הנ"ל. לא נפקד מקומו החשוב של נעם שוחט והאחים בן נאים על המוזיקה וההגברה.

עושים קהילה - המשך

בהפקתם הקבועה של ברוריה שרון ולירון ראובני. טקס קצר ואחריו במרכז הערב הצגה "הצוואה", של תיאטרון העמקים, שנכתבה ע"י סביון ליברכט ועובדה לבמה ע"י איציק הדר. (יש קשר עם חדווה הדר). הצגה ששיקפה את התמודדות הדור השני לשואה עם עברם של ההורים. האולם היה מלא מפה לפה באנשי אשדות יעקב על חבריה ותושביה ובבני כל הגילים. ההצגה נגעה בעצבים הפתוחים ריגשה והדמיעה.

טיול ה-90 למכתש רמון

לאור הצלחת הטיולים הקצרים מנסים משהו מורכב יותר, חזק יותר - טיול של שני ימים עם לינה. מסלולי הטיול יתקיימו בשתי קבוצות נפרדות: מסלול למשפחות עם ילדים ומסלול למבוגרים (ללא ילדים), הלינה בחאן בארות בלב מכתש רמון, שם תיפגשנה הקבוצות לקבלת שבת, ארוחת ערב משותפת מעשה ידינו ולבסוף ערב תרבות סביב המדורה.

ההרשמה בעיצומה, מי שעוד לא נרשם - מוזמן

חג ה-90

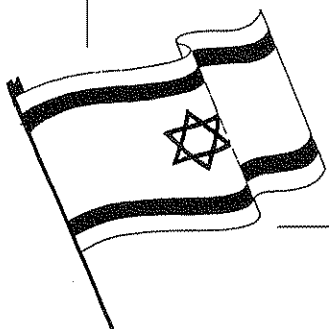
תאריך החג 17/10/14 רישמו ביומנים!

הצוות המוביל עסוק בחשיבה על האירוע המרכזי, האירוע המסיים, מחפשים תוכן, מחפשים מפיץ.

נהנית לעבוד עם המון אנשים שתורמים מזמנם וכישרונם לבניית הקהילה הזו, בערבים, בחגים ובימי חול.
תודה לתורמים וגם תודה למשתתפים.

חג מצואות 5775

רכזת בניית הקהילה - עדי גל

ספסלים קהילתיים - מפגש שלישי במפגש הראשון, יצרו המשפחות את השלד של הספסלים מצמיגים ממולאים בנייר, בקבוקים וכל הבא ליד ונעטפו ברשת לול. במפגש השני החלו לצפות את הספסלים בבטון לבן, אך זה אזל מהר מהצפוי. והביא אותנו למפגש השלישי בו נעזרנו בילדי החינוך החברתי כדי לסיים את המלאכה. תודה בראש ובראשונה לשרה'לה רוזנבלום שהשקיעה את כל מרצה וזמנה להצלחת

הפרויקט ותודה לכל היוצרים והעובדים. בואו לשבת, להתרווח, לפקנק.

מועדון הזמר עמק הירדן

כל מי שהשתתף במועדון הזה חזר נלהב הן מהשירה עם שרה'לה והן מלהקת הנשפנים של צרעה. מספרים שבשעה אחת בלילה שרה'לה פשוט עצרה את הערב שהקהל שלו לא רצה לעזוב. 35 שנה וכל פעם כאילו פעם ראשונה - מדהים.

טיול מבוגרים אל גבעות שיה אברק

גם משתתפי הטיול הזה חזרו נלהבים ונרגשים מהסיוור המעניין שיש בו מפגש באווירה נעימה ויש בו תוכן ושירה ועניין. הכל בהפקתה והדרכתה של חדווה הדר.

ערב יום השואה

"עד התחתית הגענו. למטה מזה אי-אפשר לרדת. לא נותר לנו כל מאום: לקחו את הבגדים, את הנעליים, ואף את שערותינו לא הותירו לנו. אם נדבר לא יקשיבו לדברינו, ואם יקשיבו לא יבינו."

עוד מעט גם את שמותינו ייטלו."

(הזהו אדם, פרימו לוי)

יומנו של חלוץ – ע. זאבי

"הזקן מנהריים"

בחורף 1925 או תחילת 1926 הגיעה אלינו שמועה שעומדים להקים תחנת כח הידרו-חשמלית על הירדן. התחנה אמורה היתה להיבנות בסביבתנו. היינו דרוכים. משהו זו. ערב אחד באותו חורף הגיע לגשר פנחס רוטנברג. מכוניתו נתקעה בבוץ העמוק, חילצנו אותה בעזרת זוג בהמות. למחרת בבוקר צריך היה לצאת לעבר הירדן, לנהל מו"מ עם האמיר עבדללה בדבר רכישת שטח שמעבר לירמוך לשם ביצוע תוכניותיו – הקמת תחנת כח. באותו לילה הוא נשאר ללון בגשר.

אחרי ארוחת ערב התקהלו סביבו, לשמוע ממנו על השינויים העשויים להתרחש בסביבה עם הקמת התחנה. עיקר ההתעניינות נסבה סביב חלקנו בעבודה זו. ההבטחה ניתנה. רוטנברג מצידו דרש וחקר את התנאים והחיים בסביבה שלנו. השיחה היתה ערנית. מצב הרוח שלנו היה מרומם. ידענו שיש שכר לסבל. לא לחינם ישבנו בפינה חשוכה וקשה אך חשובה זו.

ב-1926 יצאנו, כמה חברים, להתחיל בקידוחים לבדיקת טיב הקרקע בתשתית הירדן והירמוק, במקומות בהם תיבנה התחנה, הסכרים והתעלות המובילות את זרם המים לתחנה. את העבודה ניהל אדם בשם **טומשוב**, מי שהיה בעבר איש כנרת והכיר את הסביבה. לבדיקת הסלע הבזלתי שמתחת לקרקע הובאה מצרפת מכונת קידוח מיוחדת, שקדחה בסלע בעזרת צינור פלדה, כשבקצהו ראשי משובץ יהלומים. המכונה בקידוחה היתה מעמיקה ומעלה דוגמאות סלע, בצורת נרות-אבן, בקוטר של כ-2 ס"מ. עם המכונה הגיע גם מפעילה שהשתכן אצלנו. המפעיל היה איש רוסי, פליט המהפכה הרוסית. הוא היה קצין בצבא הלבן. לנו כיוצאי ארצות דוברות רוסית, היתה שפה משותפת עם המפעיל. הקוריוזי שבפגישה זו היה שחבר שלנו, צבי דיין ז"ל, יוצא רוסי, ששירת בזמנו בצבא האדום, גילה ששניהם נלחמו באותה חזית משני עבריה. זכרונות העבר קשרו את שני המתנגדים לשעבר, לחברות ושתייה בצוותא.

הייתי אחד העובדים בקבוצת קידוחים אלה. עם התחלת הקמת המפעל באביב 1927 המשכתי לעבוד בהקמת המפעל עד שנגמר בניינו, וכן בבניין סכר הכנרת שעל יד זגניה. בניינו של סכר הכנרת נגמר ב-1933. סך הכל עבדתי בהקמת המפעל כ-7 שנים, בהפסקה של שלושת רבעי שנה, כשיצאתי עם עוד שני חברים, גלמן ומלכה, לעזרת עין-חרוד, שחלק מחבריה עזבו אותה ועברו להתנחל במושב כפר ויתקין, כמדומני. בהיותי בעין חרוד נתבקשתי ע"י המשק לחזור הביתה לזמן מה על מנת לעזור בהקמת גשר תלוי על הירדן בסביבת תחנת הכח הנבנית, במקרה ונצטרך לסגת מגשר, או לקבל עזרה מנהריים, באם לא נוכל להחזיק מעמד בהתקפות הערבים. במשך כמה ימים גמרנו את הקמת הגשר ואני תזרתי לעין-חרוד.

עם תחילת עבודתנו בנהריים, גדלו ההכנסות מעבודות חוץ. מצבנו הכלכלי השתפר. גם לפני נהריים עבדנו עבודות חוץ כשאלה היו מזדמנות. חיפשנו עבודות חוץ. עבדנו בבניין גשר הבטון שעל הירדן ע"י גשר. עבדנו בתיקון גשר טורקי שמעל לירמוק וכן בהקמת גשר מעל ואדי בירה (נחל תבור). עבודות אלה נעשו מטעם המשרד לעבודות ציבוריות המנדטורי בחורף 5-1924. כשנגמרו העבודות ממשרד עבודות ציבוריות בסביבה שלנו מצאנו עבודות שונות בסביבה הקרובה וגם הרחוקה. יצאנו אפילו לייבוש ביצות בסביבות עפולה (אז פולה).

ב-1927 הצטרפו אלינו קבי ג'ידרו- פלוגת הקיבוץ שהתארגנה בכפר יחזקאל ועבדה בעמק יזרעאל בעבודות שונות. בבת-אחת גדלנו מעל מאה חברים וקבוצת נהריים מנתה 40 ולעיתים 50 איש. עבודותינו העיקריות בנהריים היו: סבלות, הנחת קווי רכבת צרה שעליהם הוליכו קטרים, שמשקלם כ-15 טון, קרוניות עמוסות. עבודה אחרת שהתמחינו בה וכמעט היינו היחידים שעבדו בה, היתה עבודת 'פיזור' אדמה ש-באגרים היו חופרים ומעמיסים על קרוניות הרכבת. מאדמת הפיזור שפכנו סוללות לתעלות המובילות את זרם המים לטורבינות, 'חופים' לתעלת הירדן

המשך בעמוד הבא

יומנו של חלוץ - המשך...

פנחס רוטנברג
(5 בפברואר 1879 – 3 בינואר 1942)

רוטנברג בעירייתו

לפתח משק חקלאי אינטנסיבי מההכנסות מעבודת החוץ שלנו.

פגישתי עם 'הזקן' – לרוטנברג קראו כולם 'הזקן', למרות היותו

בשנות הביניים. כינוי זה ניתן לו מתוך חיבה אליו, למרות היותו קשה ביחסיו עם הסובבים אותו. עם זאת, הוא היה ישר עם עובדיו. לאחיו הצעיר שעבד במפעל (אברהם רוטנברג- א.ר.) קראנו בשמו. אחד מעוזריו הראשיים היה מהנדס צעיר מרוסיה, - קגרליצקי שמו, שנהרג בפירוק תבניות של בניין תחנת החשמל עם גמר בנייתה. רושם עמוק עשה עלי כאשר ראיתי את 'הזקן' יושב ע"י חברו לעבודה, ההרוג, ראשו נשען על כפות ידיו. כך ראיתיו יושב עד הערב ומתאבל, ההרוג שכב במרפאה, דמותו המתאבלת נראתה בחלון. למחרת, בזמן הקבורה, שוב ראיתי את פניו הנפולים של 'הזקן'.

את המהנדס קגרליצקי החליף בעבודתו, עד גמר בניין המפעל, מהנדס צעיר אחר ממוצא בוכרי, חניך הבררות הסוציאליסטית, חי סכרוב, מי שהיה במלחמת השחרור ממקימי חיל האוויר. הרבה זמן הוא לא פעל כי נפטר מסרטן במוח. הוא היה אדם סימפטי ונעים, ידיד של קבוצת גשר, והיה אהוב עלינו.

במשך עבודתי בנהריים יצא לי להתנגש יום אחד עם 'הזקן' בענייני עבודה. זו היתה מלאכה לא קלה. 'הזקן' היה אדם תקיף שלא ניתן היה להתווכח עמו. מבט עיניו האפורות היה קר ודוקר כפלדה. לרוב דיבר אידיש. ההתנגשות היתה לנו עם המחסנאי והויכוח הועבר ל'זקן'. הויכוח נסב בעניין פריקת פחמי-אבן שהגיעו ב-20 קרונות. בשל החוס הרב אי אפשר היה לבצע פריקה ביום, כי אם בלילה. כשהודענו למחסנאי את הסידורים שלנו, התברר לנו שסידור-העבודה של המפעל כבר סידר קבוצת פועלים ערבים לעבודה זו. מחינו על כך והודענו שלא נסכים. הסבלות היא 'החוזקה' שלנו. למחסנאי לא היתה

סוף בעמוד הבא

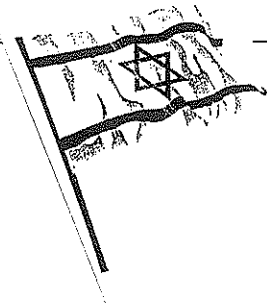
ועוד. במשך שנות בניין התעלה, נחפרו ופוזרו מאות אלפי מטרים מעוקבים של אדמה – עבודת הפיזור מעל גשרים גבוהים, עד 10 מטר גובה, היתה עבודה מסוכנת ודרשה התמחות רבה. עוד עבודה הקשה מכולן, אך המשתלמת ביותר היתה הסבלות, בה היינו מרוויחים לירה ויותר בפירוק מלט מהקרונות וסידורן במחסן. מלבד עבודות ספציפיות בהן התמחינו, והיינו מחוץ לכל תחרות, עבדנו גם בשירותים כמו מטבח, שם עבדו חברות, במסגריה ועוד. ברוב העבודות בנהריים קיבלנו מחיר קבלני. בעבודת הפסים והפיזור, שלגביהן אי אפשר היה לקבוע מחיר קבלני, הגענו להסכם של 45 גרוש (מנדטורי) ליום עבודה. זה היה נקרא "יומית-קבלנות"- ביטוי מיוחד שהיה שגור בנהריים. בארץ היה נהוג אז יום עבודה בן 30 גרוש ופחות מזה.

עבדנו בנהריים במסירות ובנאמנות מתוך עניין למפעל, ולא רק מתוך התייחסות להכנסה הגדולה למשק, וקבי עובדי נהריים שלנו עמדה תמיד לרשות העבודה במפעל. באסון שקרה בזמן השטפון בגאות הירמוק בחורף 1929 (זאבי טועה כאן- השטפון המדובר החרחש בחודש פברואר 31- א.ר.) שהרס חלק מהתעלה המובילה את זרם המים לטורבינות ואת תחנת הטרנספורמטורים. עבדנו שתי יממות רצופות, בתנאים קשים ומסוכנים, והצלנו כל מה שניתן היה להציל. זה קרה בליל שבת ואנו היינו העובדים היחידים שהיו במפעל. עבדנו ועמדנו במאמצים לא רק במקרה זה. כך עבדנו בכל העבודות בנהריים במסירות ובנאמנות ולא מתוך טובת השכר אלא מתוך עניין בבניין מפעל שעתיד להזרים חשמל לכל הארץ ובכך יקדם אותה צעד נוסף. עבדנו מתוך יושר ומצפון.

לי, אישית, היקנה המפעל הרגלי עבודה נכונים ונבונים, לעבוד ביושר וברצון, ליהנות מביצוע יפה ומסודר. לבית-ספר לעבודה זה, אני אסיר תודה עד היום.

היותו של המפעל על יד גשר שיפר את מצב הבטחון בסביבה וגאל אותנו מבדידות מעיקה. ההכנסות מהעבודה במפעל שיחררו אותנו מהתלות בפיק"א. רצינו והתחלנו

יומנו של חלוץ - המשך...

פרופיל משפחתי משפחת עטיה שני ועמוס

רחוב: נהריים

ילדים: נהוראי, ליאם וניתאי

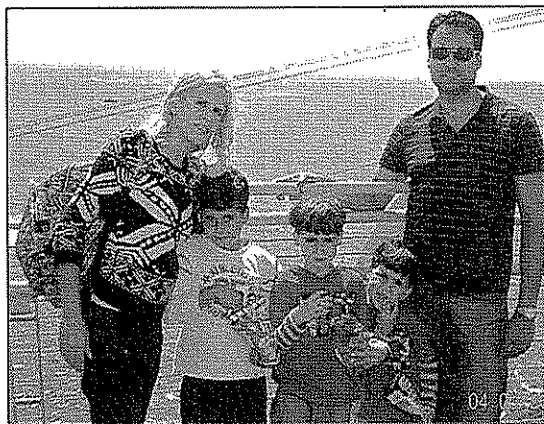
עיסוקים:

עמוס- עובד במשרד האוצר
שני - מנהלת חשבונות

מיוחד המאפיין את המשפחה שלנו: אוהבים לטייל בטבע

באנו לגור בעקבות: הרצון לחיות חיי קהילה מאמינים ב: איחוד, שיתוף פעולה, אחד בשביל כולם וכולם בשביל אחד.

חג עצמאות שמח לבית אשדות!

ברירה אלא למסור את העניין להכרעת 'הזקן' וכך הוזמנתי לבית הלבן - אל 'הזקן'. למורת רצוני עליתי עם המחסנאי אליו. לא היתה לי ברירה, המחסנאי חזר על טענותיו ואני בשלי. למעשה היתה זו פקודה מהמשרד. 'הזקן' הסתכל עלי במבט חודר, הפסיק אותי והתחיל להסביר לי באידיש, שלא חשוב מה שאנו חושבים, אלא מה שיכתוב מחר העיתון הערבי 'הכרמלי' המופיע בחיפה, באם סכסוכים כאלה יתפרסמו. הוא דיבר בשטף ולא איפשר לי להכניס משפט אחד בין דבריו. יצאתי ממנו. מאז הבינותי מהו מבט חודר ומדביר. את הפחם פרקו הערבים.

ערך: אבנרון

אשדות בעיניי:

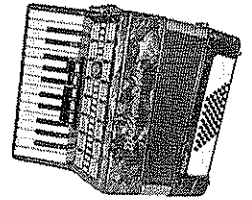
היא הכניסה לקיבוץ עם עצי הזית משני צידי הכביש. כשאני חוזרת מנסיעה, זה מסמל לי את החזרה הביתה ומאד מרגש אותי.

הוא 'בית קרפי' עם הציור היפה של קיר הבית שצייר אריק קורן. הבית מסמל עבורי נוסטלגיה של הקרנת סרטים שכולם היו באים לראות.

השכונה המערבית גם היא אשדות בעיני שכונה מאד וותיקה, אני נזכרת בחברים הוותיקים שגרו שם ואינם עוד.

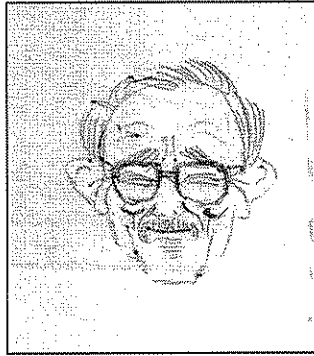
אשדות בעיניי היא גם בית הקברות שלנו שבו קבורים החברים הוותיקים שבנו את אשדות.

מירל'ה שמיר

מיכאל דיין האיש והאקורדיון - ממשנתה של עמליה

לא עבד כך, והוא נשאר להתמודד עם הפחדים של עצמו.

אני זוכרת שסיפר לי שכאשר למד אצל אופנהיימר בטבעון, הוא נשלח על ידו להמשיך ללמוד בתל-אביב, כי סבר שאין לו מה ללמד אותו. כאשר חזר למשק משנת החופש, בקשה ממנו וועדת התרבות שינגן קונצרט לחברים מתוך מה שלמד. מיכאל סיפר שנכנס אז ללחץ נוראי, כאבי בטן וריצות תכופות לבית-השימוש, עד שאבא שלו, צבי דיין, הציע לו לשבת עם הגב לקהל, כדי שלא יראה את פני החברים וכך יהיה שקט יותר; מיכאל לא הסכים וההופעה בוטלה.

עוד סיפר מיכאל שנועם שריף היה בא פעמים רבות בחופשת הקיץ לקייט אצל משפחת דיין, זכר לחברות הטובה שבין אביו, צבי דיין, לאבא של נועם שריף, ששניהם היו פועלי מחצבה ובנין לפני שצבי עלה להתיישבות עם קבוצת 'אחדות'. כאשר נועם גדל, והיה למוסיקאי מחונן ואחראי על חטיבת המוסיקה הקלאסית ב"קול ישראל", הוא הגיע לאשדות ושמע איך מיכאל מנגן את הסימפונייה החמישית של בטהובן. שריף התפעל מאוד, וביקש ממיכאל לבוא אל אולפני רשות השידור כדי

המשך בעמוד הבא

מיכאל דיין, מיכהליה כפי שהכל כינו אותו, נפטר בשני לאפריל 97, שבועיים לפני ליל הסדר שעברו היה ארוע רב חשיבות. היו שנים בהן התווכחנו קשות בנושא סדר פסח, כאשר אני ביקשתי שיוותר פעם אחת על ליל הסדר באשדות, כי רציתי שעפר בננו יחווה חג פסח שונה, ומיכאל אמר אז בזעזוע: מה פתאום? איך אני יכול לא לנגן בליל הסדר באשדות??? ולרוב אני וויתרתי, כי הבנתי את הקושי שלו, שלא לנגן בליל הסדר.

אני נזכרת בשעות היפות שבהן ניגן והתאמן בדירתנו על יצירות קלסיות או על שירים חסידיים לפי קלטות שמע, שנתנו לו חבריה מקיבוצים דתיים כדי שיכיר את כל המנגינות החדשות שראו אור במגזר הדתי שבו אהב מאוד לנגן ולכן היו מזמינים אותו לחתונות ואירועים נוספים, להם תמיד נענה בשמחה.

מיכאל יכול היה לנגן בפני אלפי אנשים לריקודי-עם בכנסי מחולות שהתקיימו בקבוץ דליה (לפני שהועברו לכרמיאל); הוא ניגן אצל יואב אשריאל שהיה אז מגדולי המרקידים של ריקודי העם. אבל אם חלילה היה צריך לנגן משהו שידע במאה אחוז שקשור למוסיקה קלאסית, היה נתקף כאבי בטן איומים. חשבתי שאוכל לעזור לו לנטרל את פחד הבמה, אם אשכנעו

לבוא איתי לאחת מסדנאות 'המעופפים' בחיפה, כי אני עצמי נעזרתי מאוד בסדנא זו שהורידה אצלי את מפלס החרדה, וכך יכולתי להשתלב בתיאטרון הקהילתי של עמק הירדן ולהשתתף בהקראות או הצגות שנעשו בחגים וערבי תרבות שונים בקבוץ. אבל אצל מיכאל זה

מיכאל דיין האיש והאקורדיון - המשך

ועשו ממנה חביתת ענק בתבנית של המאפיה.

- למרות עיוורון הלילה ממנו סבל מיכאל, הוא התעקש להתגייס לצה"ל והיה בגרעין הנח"ל עם חבריה של חברת-נוער י, אליהם הצטרף לאחר מלחמת השחרור. אלה אהבו והעריכו מאוד את נגינתו, והוא לקח את מיטתו והלך לחיות עם חברת הנוער, איתה המשיך לנח"ל. לאחר הצבא החליט מיכאל לחזור הביתה להוריו ולאשדות, שכבר הייתה מפולגת, ושהה בה כל שנותיו למעט שנת חופש אחת, שבה למד וניגן בתל-אביב.

- כאשר חנן רימון ז"ל, עמד בראש המערכת הכלכלית של הקיבוץ, הוא דרש בתוקף שמיכאל ושייקה פייקוב יכניסו את כל הכסף שהרוויחו בנגינתם לקופת הקיבוץ, והסכום היה סגור ומוגדר רק לשימושים מוסיקליים או תיקוני כלים. לימים קם מלך חדש אשר לא ידע את יוסף, שלא הכיר בקופה הזו וההסדר תם.

- שנים ניגן מיכאל באקורדיון ישן, שניסה להכניס בו שכלולים כדי להשיג צלילי בָּס. באחד מביקוריו בחיפה, ראה אקורדיון חדש שיש לו המון רגיסטרים והגברה חשמלית רצינית; הוא חזר לקיבוץ נלהב, וביקש מהרכז הכלכלי שיכניס בתוכנית ההשקעות הצרכנית קניית אקורדיון כזה. הכלכלן סרב בנימוק שמצבנו קשה, ולכן לא נוכל לקנות אקורדיון כזה. מיכאל סיפר זאת לחברו הטוב יוסי קינן (הבן של

סוף בעמוד הבא

לנגן ברדיו את היצירה הזו, שמעולם לא שמע אדם שמנגן אותה עם אקורדיון כאילו היה תזמורת שלמה. מיכאל כהרגלו סרב להצעה, למרות שבאולפן לא היה קהל, אלא לכל היותר טכנאי קול.

- לאחר שהתחתנו, החליט מיכאל לקנות טייפ-רקורדר כדי להקליט יצירות קלאסיות שהוא לומד, אחרת ישכח אותן. לחתונתנו קיבלנו הרבה סרוויסים והמון סטים של ספלי קפה קטנים, אך מעט מאוד כסף, ולכן לווינו מברוריה ויואב סכום כסף, ממנו קנה מיכאל טייפ סלילים עם גלגלים גדולים, עליהם התגלגל סרט מגנטי. לפני שמיכאל החל להקליט את עצמו, הייתי מדקלמת לטייפ כמו קריינית קול ישראל: 'ועכשיו ינגן אמן האקורדיון מיכאל דיין את 'הפרשים הקלים' או 'העורב הלקחן' או 'מרש טורקי'.

- בתחילה עוד הרשה לי מיכאל לשבת בשקט כשהוא ניגן, אבל בהמשך טען שאפילו אני גורמת לו לפחד קהל, ואז הייתי יוצאת ויושבת על המדרגות; ואם היה זה בחורף קר, ישבתי לי על מכסה האסלה בבית השימוש, כדי שמיכאל יוכל לנגן בלי פחד. בינתיים התקלקל הטייפ ומיכאל רכש טייפ חדש עם קלטות, שהיה לו יותר קל להפעיל.

- מיכאל היה קורא לאט מאוד, אך היו לו כמה ספרים של אפרים קישון שאותם קרא בשקיקה כי מאוד אהב את ההומור המיוחד של קישון. במסגרת ערב תרבות בנוסח 'זה הסוד שלי', הוזמן מיכאל לבמה וסיפר על הקומיץ שערכו בני פֶּתו, על צפור דרור אחת קטנה או על מגש של 30 ביצים שסחבו באקונומיה

מיכאל דיין האיש והאקורדיון - המשך

אָצורדז אָפני
אָהואָדזת הנכדיס התאומיס -
אורי ונוצט
הניס אָאבי ומ'ירב
מזל טוב אַמספחה!

מזל טוב
אָאזרה ושלומי הנידו
אָהואָדזת הבן - האל
אח אָרומי וקרן
מזל טוב אָכא המספחה!

מזל טוב
אָברכה ויוסי זואטי
אָהואָדזת הנכד
בן אָמיכל ואיבא
אח אָצילט
מזל טוב אָכא המספחה!

מזל טוב
אָאסתי ואיזיק אל
אָהואָדזת הנכדה - נטע
בת אָרונון וטל
מזל טוב אָכא המספחה!

• חייקה וישראל) והלה קנה למיכאל למחרת היום אקורדיון חדש. בארוע שהתקיים כעבור מספר ימים, ניגש אל מיכאל אותו כלכלן ושאלו לפשר האקורדיון החדש, ומיכאל השיב מה שהשיב. למחרת הארוע הגיש הכלכלן למיכאל צ'ק עם סכום הכסף שעלה האקורדיון, כדי שיחזירו ליוסי קינן, ולאשדות את כבודה.

• כאשר מזכירים את פועלו של מיכאל, אני חבה תודה עמוקה וכנה לשרה'ליה ויענקליה שרון, שעזרו לו מאד במהלך השנים. מי יתן ויום אחד יצמח לנו באשדות נגן או נגנים כמו מיכאל, שיראו במוזיקה דרך חיים.

עמליה דיין בת ארי

מפי הטף

עמית (5) בנה של אפרת, נכדה של רוחליה אמיתי מתמצת את יום השואה:

היה איש אחד, הוא היה מטומטם, רצה לשגע את כל היהודים, קראו לו דולפין היטלר....

מיקוש עגלת הבנות – עדויות חדשות

שמצפון לדרך בו נסעו העגלות היה מטע
בנות ואילו מדרום שדה חיטה.

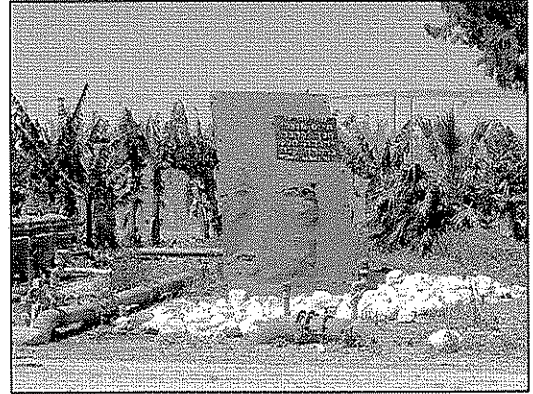
זמן מה אחרי הפיצוץ הועברה העגלה
למקומה הנוכחי והוצבה שם כאנדרטת
זיכרון. מי שהגה את רעיון השלט היה **אלחנן
מיניסטר**, מורה שכיר מכפר סבא, שהתגורר
שנים רבות באשדות עם משפחתו. **שלמה
מגיני**, בן כיתתו של יהודה חלק ז"ל ותלמידו
של מיניסטר, זוכר היטב את צפירות
האמבולנסים שדהרו בכביש, וכשהגענו
לאשדות נודע לנו על האסון. למרות פציעתו
הקשה, יהודה פונה לבית החולים בהכרה
מלאה, ובימים הבאים אף תיקשר עם
הסובבים אותו, עד שחלה הידרדרות
שהובילה למותו.

לקחנו לוח מתכת גדול, ממשיך מגיני, ויחד
עם בן כיתתי **אריק פלדמן** (הבן של זוסיא
ועבריה ז"ל ואחיה של ענת ש.) ואלחנן
המורה (שעשה בעצמו את רוב העבודה...)
עיצבנו וריתכנו עליו את שמות החללים.
בהמשך רותך השלט לעגלה. יהודה ואני גרנו
בחדר משותף ושנינו לא אהבנו ללמוד, נזכר
מגיני. הוא היה בחור חזק, שרירי, ואהוב על
בנות. היה לנו קשה מאד לקבל את העובדה
שהוא הלך מאיתנו. לפני כמה שנים קיימנו
כנס כיתה בבית בקברות, שאירגן **קותי
פייקוב**, והעלינו זכרונות מהתקופה. חבר
נוסף לכיתה הוא **זודו פונדק** שכתב לפני
שנים אחדות בעלון: 'באחד מימי החורף של
אותה שנה חזרנו מבית ירת. במגרש החניה
עמד רכב משטרה שהעיד על משהו חריג
שהתרחש. כאשר הגענו לחדר האוכל
התבררה האימה.

יהודה החסון הצליח לשרוד את הפיצוץ
הנורא עוד שלושה ימים, עד שגופו האיתן
הוכרע.

מניתוח הממצאים שהתגלו בשטח, עולה
שמספר ימים (יש אומרים יום אחד) לפני
האסון, חדרה למשק חוליית מתבלים
שחצתה את הירמוך מדרום (לפני עידן הגדר)
ירתה פצצת מרגמה שנחתה סמוך לבית
אורי ורמי, מילכדה את בית המשאבות (ליד

סוף בעמוד הבא

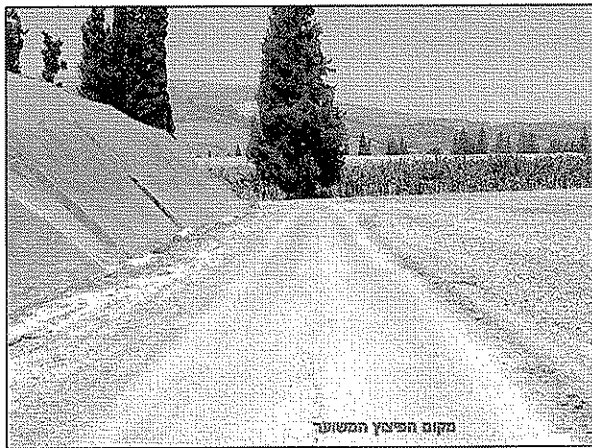

בשמיני לפברואר 68 בשעות הצהריים נשמע
פיצוץ עז מדרום למשק. בתוך שעה קלה
התברר הנורא מכל. טרקטור בי.אס.די. נהוג
בידי **רמי מור**, שהיה רתום לשתי עגלות
בנות, נסע ממזרח לכיוון מערב. הטרקטור
והעגלה הראשונה עברו בשלום, וכאשר עברה
העגלה השניה ארע פיצוץ רב עוצמה
שכתוצאה ממנו קיפדו חייהם ארבעה
אנשים: **חיים מוצרי**, **חנן לרנר**, **יהודה חלק**
והמתנדב **גרהרד קלר**. היחיד שנותר בחיים,
פרט לרמי מור שלא נפגע, היה **עזריאל זאבי**
שישב כהרגלו בחלקה הקדמי של העגלה.
"כשעברנו מחלקת בנות לחלקה שניה,
בחלק הדרומי של השדות שלנו", מתאר זאבי
ביומנו, "התפוצץ מוקש שהוטמן בדרך עפר
מתחת לעגלה שהובילה פרי קטוף, ונהרגו
ארבעה חברים. אני, שישבתי איתם בעגלה
מצידה השני, והועפתי למרחק של כ-20
מטר. נפלתי כנראה על צמח בנה וגלשתי על
האדמה. נפגעתי בחוליות המותניים ונישברו
לי מספר צלעות. מצאו אותי כשאני נתון
בהלם עמוק. העבירו אותנו לבית חולים
'פוריה'. בהלם הייתי עוד יומיים. קצין
משמר הגבול שביקר אותי בבית החולים
סיפר לי שהמוקש עליו עלינו היה מוקש סיני
במשקל 9 ק"ג". גם לגבי מקום הפיצוץ
המדוייק חלוקות הדעות. **אברמיק חזן** זוכר
שעל ציר התנועה בו נסעה העגלה היתה
בחורף שלולית ענקית שהיה צורך לעקוף, וכי
הפיצוץ ארע כאשר העגלה השניה החליקה
מעט ונכנסה לקוליס. גירסאות אחרות
מדברות על מיקום אחר, קרוב יותר
לאנדרטה של היום. **אורי ניב** זוכר היטב

מיקוש עגלת הבנות - המשך...

אברמיק תיכנן גם לייצר ספסלים לשיבה, אלא שעד עתה, זה לא יצא לפועל. בשנה הקרובה הוא מתכנן לשתול פקעות של צמחים רב-שנתיים שיגדלו בין האבנים ויוסיפו למקום חן וכבוד.

אבנרון

משתתפים באבלו של
ניסים בן ישי והמשפחה

במות האב

בית אשדות

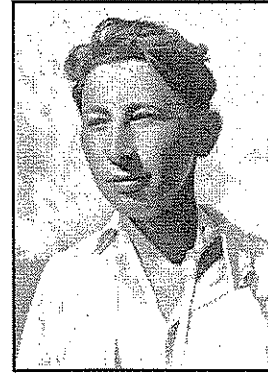
החזיריה של פעם), הניחה מוקש כפול (סנדוויץ') באחד מצירי התנועה והשאירה מספר כרוזים. יום למחרת נהרג גוש משמר הגבול שהיה בסיור סמוך לקו המים. **מוטקה דר וחנן לרנר** (שנהרג על עגלת הבנות), שניהם בני אותה כיתה, הם שגילו את המקום ממנו ירתה החוליה את פגז המרגמה.

למרות שמדובר בציר תנועה, בו נסעו מדי יום טרקטורים ורכב חקלאי לסוגיו, המוקש רב העוצמה שהטמינה החוליה על ציר התנועה הבוצי והחלקלק, לא התפוצץ מיד, אלא כעבור ימים מספר, כאשר עבר עליו טרקטור רתום לצמד עגלות. צמד הגלגלים האחרון של העגלה השניה הוא שהפעיל את המוקש. 'אסון עגלת הבנות' היה מהלך הפתיחה לאחת התקופות הקשות והסוערות שידע ישוב אזרחי בישראל מאז ומעולם, תקופה שנמשכה מפברואר 68 ועד ספטמבר 'השחור' 70, אז הכריז המלך חוסיין מלחמת חורמה בארגוני הטרור. במהלך שנתיים וחצי אלה, שילמה אשדות איחוד מחיר דמים כבד ביותר של תשעה הרוגים: שישה ממיקושים, אחד ממטען ממולכד ועוד שנים מהפגזות. ארועי טרור נוספים שהתרחשו באותה תקופה באזורנו: מיקוש עגלת בנות במסדה שם נהרגו ארבעה חברים, מיקוש בדושן בו נהרג **חגי ענבי ז"ל**, פיגוע 'אסטרטגי' במצודת המים של מפעל החשמל הנטוש בנהריים, שהביא לריקון מוחלט של מי האגם, הנחת מטען חבלה בנהריים ממנו נהרג **אברהם אקראי ז"ל** ומאוחר יותר מותו של **אלי עודד ז"ל** ממוקש שהוטמן בשדות קיבוץ מבוא חמה; זאת בנוסף למאות ארועים של ירי והפגזות שהפכו כמעט לשיגרה באותם ימים.

לפני מספר שנים הוסיף אברהמיק חזן לאנדרטת המיקוש תשתית של אבנים לבנות שהובאו מאזור הרפת על חשבון שכפ"ץ של מקלט שנהרס, כאשר על מלאכת סידור האבנים אמונה חברת הילדים בראשות תומר מלמוד. כל האבנים בשכפ"ץ היו לבנות פרט לאבן בזלת אחת ממנה יצר אברהמיק את הכבשה המפורסמת שלצד כביש הכניסה.

מהארכיון

יוסף יעקב: 10.5.1925 – 21.4.1948

זמן מועט לאחר שהחל להבריא שוחרר על-ידי הצבא האמריקני, חזר לכפרו, יצא משם ב"נתיב-הבריחה" וחזר למערב. יוסף העפיל ארצה במרס 1946 באונייה "תל-חי". הוא נקלט באשדות יעקב והחל מתערה בחברה ובעבודה.

בחודש פברואר 1948 גויס לגדוד "ברק" בחטיבת "גולני" והשתתף באבטחת הדרך מעמק הירדן לחיפה, בפעולות-גמול בסביבה, בקרבות בית קשת ונצר א-דין שליד טבריה, ובקרב לכיבוש מחנה-ההסגר בצמת, שם נפל ביום י"ג בניסן תש"ח (21.4.1948).

יהי זכרו ברוך

שאול ינאי

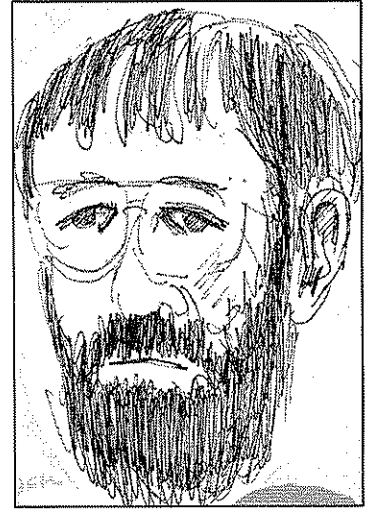
יוסף יעקב הוא אחד מחללי אשדות שנפלו במלחמת השחרור. מוקדש לו פרק, כמו לשאר חללי מלחמת השחרור, בחוברת "חללינו" שהופקה על ידי הקיבוץ מיד אחרי המלחמה. יוסף קבור באשדות, שמו מופיע בלוחות הזיכרון באנדרטת המרגמה ליד בית קרפי, בקיר ההנצחה של אשדות מאוחד ליד בית אורי ורמי, ובאנדרטה בצומת צמח.

אחיו של יוסף, אהרון, כתב על יוסף בחוברת "חללינו". את דבריו של אהרון אפשר לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט המתהווה בעת הזו.

הפרטים שמופיעים בהמשך אינם מופיעים בארכיון של אשדות אלא נאספו על ידי משרד הביטחון ולקוחים מאתר "יזכור" של משרד הביטחון.

"יוסף נולד בכפר שבצפון טרנסילבניה, רומניה, למשפחת חייט יהודי ברוכה בחמישה בנים ושתי בנות. הוא סיים בית-ספר יסודי ולמד מלאכה כשאר האחים. בשנת 1940 הוחזר החבל להונגריה ובשנת 1944, עם הכיבוש הגרמני של הונגריה, הובלה כל המשפחה, בתוך שאר היהודים, למחנה-ההשמדה אושוויץ. יוסף ואחיו הופרדו מהמשפחה ונלקחו למחנה-עבודה ונתנסו בעבודת-פרך וברעב. עם התקדמות הרוסים הובלו מערבה, למחנה דאכאו, ומשם - למילדורף. יוסף חלה בטיפוס ואחיו טיפל בו במסירות נפש לבל יילקח לחיסול.

המלחמה של שלמה מגיני

שלמה מגיני

ציור: דובי שושני

קצבי שמו. בעצם העובדה שהיינו מחוץ לתא, אומר שלמה, הפכנו לבשר תותחים.

הגדוד עולה לרמת הגולן על השרשראות ופורס באזור כפר חרוב עם הפנים מזרחה לעבר הסורים. כמפקד חדש וחסר נסיון, אומר שלמה, סמכתי על החבריה הוותיקים, שידעו את מלאכת התותחנות טוב ממני. התומ"ת הישן, מעודפי הצבא האמריקני, לא היה בדיוק כלי מלחמה מודרני, ואחרי ארבעה פגזים בלבד, התותח התקלקל ונשארנו לעמוד עד שהגיע צוות טכני. לאחר התיקון הצטרפנו לגדוד, כאשר המשימה שלנו היא לסייע לכוחות השריון והחיי"ר בכיבוש המוצב הסורי המאיים בתל חרה. אנחנו ירינו לעבר הסורים, הם ירו עלינו, כאשר כל צד משפר מיקומים. היינו מספר חבריה שהכרנו בנח"ל ונשארנו מיוחדים עוד מתקופת הסדיר, לעומת זה את הקצינים, לא ממש הכרתי.

בתאריך 19.10.73 אחרי יומיים של לחימה בלתי פוסקת, בהם הסתפקנו במנות קרב בלבד, הגיעה סוף סוף שיירת האספקה. זבולון ואני ירדנו מהכלי על מנת לקחת את האוכל. תוך כדי כך שאנחנו בחוץ נשמעה שריקה חדה של 'יציאה'. נשכבתי מיד על הארץ, כמו שתירגלנו בנח"ל, וזה מה שהציל אותי מפגיעה קשה יותר. זבולון, שלא היה איש חיי"ר ולא הכיר את התרגולת, נשאר לעמוד, וחטף רסיס שחדר לבטנו ופצע אותו אנושות. אני חשתי פגיעה קשה בברך, בידיים וגם בראש, אבל בשלב זה לא היה הרבה מה לעשות. פשוט שכבתי וחיכיתי. על פי התירגולת המוכרת, הניע הנהג את הכלי והחל בתנועה. זבולון שנשען על השרשרת של הכלי כמעט נדרס, ורק אחרי שצעקתי, הבחינו בכך החבריה ועצרו. בתוך דקות אחדות פינו את זבולון ואותי והעלו אותנו על זחלי"מ ומשם לתאג"ד. הכל תחת אש בלתי פוסקת. זה היה מאד מפחיד.

סוף בעמוד הבא

מלחמת יום הכיפורים תופסת את שלמה מגיני כמו את כולנו, בהפתעה מוחלטת. זה בא אחרי שרות קרבי בנח"ל, חלק נכבד ממנו בגזרה המרכזית של תעלת סואץ, תחת הפגזות, ירי צלפים וסכנת חיים תמידית, בקו הקרוי על שמו של הרמטכ"ל השמיני. במציאות ההזויה ההיא, הוא חולם על השחרור הקרב, על המתנדבות שמחכות לו במשק ועל הנסיעה לחו"ל. חודש וחצי לפני השחרור, נשלח מגיני, בוגר קורס מכ"ים, לעבור קורס הסבה לתותח מתנייע, ולמרות חוסר נסיונו התותחני, הוא מוסמך למפקד תומ"ת 110 מ"מ.

הוא משתחרר ב-71 ונכנס לעבוד בבנונת. מאוחר יותר מקבל ציפור להיות אחראי על המתנדבים. המלחמה תופסת אותו רגע לפני הנסיעה הגדולה לחו"ל - חלומו הרטוב של כל קיבוצניק צעיר. ואז נשמעות האזעקות. התחילו בחיפה, נזכר שלמה, אלא שהפעם, בניגוד לגיוסים 'רגילים', החברה מתייצבים בהמוניהם, ומחליט מי שמחליט שכל תומ"ת יאויש בשמונה אנשי צוות, למרות שיש בו מקום לשישה לוחמים בלבד. משמעות הדבר היא ששני אנשי צוות נמצאים מחוץ לתא הלוחמים, כאשר בסמוך להם נמצאים הפגזים - עובדה שהטרידה את שלמה מאד, והדירה ממנו שינה. כמפקד, ואולי כדי לשמש דוגמה אישית, העדיף שלמה להיות מחוץ לתא, כאשר לצידו לוחם נוסף - זבולון

nifken

אני רוצה עצים יפים,
ולא מלחמות!
וכותונת פסים
ולא מדי צבא
לכל יקירי,
אני רוצה גשם
ותלמים מוריקים,
ובתים מלאים
תינוקות
לוח בריתות
ו'כיכר אחוה'
ורעם וברק –
בשמיים,
וגשמי ברכה
על האדמה
וכרכוס ורוד
בנקיקים,
ואיצטרובלים
על מצע ריחני
של מחטים –
תחת אורנים,
וצהלת בולבולים
בעלוות פרדסים
ומפרשי-שלום
על ים-התיכון!
ו'תמרון סתו'
של כריזנטמות לבנות –
בגנים
וכדורים אדומים מתגלגלים
בשבילים
ושרוולי תינוק
מאותתים שלווה –
על החבל..

אסתר ראב

בשלב הזה הרגשתי כאב חד, והתברר שרסיסים חדרו לי לברך. כובע הפלדה שאמור היה להגן עליי מפגיעת ראש, ספג רסיסים וכתוצאה מכך נקרע חלק מעצם הגולגולת שלי- מצב בלתי הפיך שלא ניתן לתיקון. גם חלק מהאוזן נתלש. החילוץ היה מהיר וטוב, ובתוך זמן קצר פוניתתי לרמב"ם במסוק, והוכנסתי לניתוח ראש דחוף. הקטע הכי כואב היה כאשר גילחו את שערי לקראת הניתוח. למרוץ הפציעה המורכבת, לא איבדתי את ההכרה בשום שלב והייתי מודע לכל מה שקורה איתי. מצבו של הפצוע השני- זבולון קצבי - הלך והידרדר וכאשר ראיתי אותו מגלגל עיניים, הבנתי שהוא כבר לא איתנו. במהלך הניתוח, תפרו לי את חלקי הגולגולת, אבל נותרתי עם שקע שהוא מקום מאד רגיש. למדתי לחיות עם זה, אבל יש לי מגבלות עם צד שמאל של המוח שפוגם בתיפעול היד ומקשה עלי לכתוב. הפציעה ברגל החלימה כמעט לחלוטין, אך אני מוגבל קצת בתנועה.

חודשיים שהה שלמה ברמב"ם וחודשיים נוספים בבית ההחלמה 'קיי' בנהרית. ועדה רפואית קבעה לי 35 אחוזי נכות לצמיתות, אומר שלמה, ועם זה אני חי. יש הסבורים שמצבו הצדיק אחוזי נכות גבוהים יותר... אחרי שחזר לקיבוץ, השתקם שלמה בהדרגה, וחזר לעבוד בבנות, אך ראה 'שזה לא ממש מציאה', וכעבור מספר חודשים הגשים את החופש שאישרה לו האסיפה ויצא לאנגליה עם משלחת של נכי צה"ל; ראה כי טוב, וכעבור חודש, בזכות התגמולים שקיבל ממשד הבטחון, יצא לטיול באירופה ואמריקה שנמשך קרוב לשנה, במהלכו ביקר בארה"ב אצל מתנדבים שהכיר באשדות, והזמינו אותו לשהות במחיצתם.

ומה היום?

בסך הכל אני די מרוצה מהמצב שלי, עובד חלקית בכל-בו, מעורה פחות או יותר במה שקורה באשדות, ומשתדל ליהנות מהחיים.

אבנרון

סגור ומסוגר

הסכם בן עשרים שנה שהיא עצמה חתומה עליו.

אם בתחילת הדרך נטינו לחשוב שמדובר בסגירה זמנית, הרי ככל שנקפו הימים והגשר נותר סגור, חדרה לליבנו הכרה שהפעם המצב שונה בתכלית, והזמני, הפך מהר מאד לקבוע. משמעות הדבר היא שחקלאיה של אשדות יעקב איחוד (מטע זיתים) ומאוחד (פלחה) ו/או עובדים מטעמם, אינם נכנסים לשטח לביצוע עבודות שוטפות (אשדות מאוחד לא קצרו את החיטה) ולמעשה דינם של 500 הדונמים החקלאיים בנהריים להשאר מיותמים. יתרה מכך, 'תיירות נהריים' המשותפת לשני האשדותים (בניהול נהרא: פנחס ואדוה) נפגעת אף היא וישנם לא מעט ביטולים של סיורים מתוכננים, שהיו אמורים להכנס לאי השלום (ירדן בלי ויזה) - אפיק שיווק ייחודי לתיירות זו.

מרכז המשק של אשדות איחוד, מנשה שלום, מי שאחראי על מימוש האופציות החקלאות בנהריים, כמו בשטחים אחרים, אליו פניתי כשהעסק עוד היה טרי, הפנה אותי ליו"ר התיירות פנחס סוננברג שאמר שהטיפול בנושא עבר לראש המועצה יוסי ורדי (שימש בעבר עוזר שר הבטחון לענייני התיישבות) ואם יש לך שאלות - תיפנה אליו. גם אורנה שמעוני שיודעת להזיז הרים, ונהריים קרובה לליבה יותר מכולנו, מילאה פיה מים, כי עדיף לתת ליוסי לממש את האופציות. אפילו אלי ארזי, שהוא חבר בכיר בועדה המשותפת הישראלית-ירדנית, נטה לחשוב שהדברים יסתדרו מעצמם, או בעזרת קשריו של ורדי, ולא פנה לשום גורם מדיני. המאמצים שהשקיע יוסי, והוא השקיע לא מעט, לא נשאו פרי עד היום, ויש בהחלט מקום לדאגה.

125 ימים חלפו מאז נסגר הגשר (שאגב נפתח פעם או פעמים ונסגר בו ביום) ופתיחתו מחדש נראית עתה רחוקה מתמיד. מילה

סוף בעמוד הבא

לפני למעלה מארבעה חודשים, ב-29 לדצמבר 2013, נסגר בהוראת צה"ל גשר הביילי של נהריים המוביל לאי השלום. שלא כבעבר, אז נסגר הגשר ליומיים-שלושה מדי שנה, לצורך תחזוקה שוטפת, הפעם הציב צהל בטונדות כבדות לרוחב הגשר כשהמשמעות היא אחת-אין מעבר לכל סוגי הרכב. נקודה. בצבא הסבירו, אחרי שנדחקו לקיר, שצריך לבדוק את הגשר (כולל העות'מני) בדיקה יסודית שאורכת זמן, אחר כך נזכר מישהו שגשר ביילי על פי הנחיות חיל הנדסה צריך להיות מוחלף אחרי ארבעים שנה, מבלי קשר למצבו, והגשר הנוכחי כבר 'חגגי ארבעים'; וגשר חדש יעלה כמה מיליונים; וכן הלאה וכדומה.

מה אומר המחוקק?

נספת ב.1 להסכם השלום בין ישראל וירדן שנחתם בחודש אוקטובר 94, מתייחס לאזור בקורה / נהריים (מה שאנחנו מכנים 'אי השלום') - ששטחו הכולל עומד על 830 דונם.

בהסכם זה ירדן מתחייבת (אני מצטט מתוך ההסכם) להעניק ללא תשלום וללא הפרעה חופש כניסה אל, יציאה מן, שימוש באדמות ותנועה בתוך האזור לבעלי הקרקע ולמוזמניהם או עובדיהם, ולהתיר לבעלי הקרקע לנהל את אדמתם בהתאם לחוקים הירדניים הישימים;

בסגירת הגשר החד צדדית, והלא מוגבלת בזמן, מונעת איפה מדינת ישראל, מימוש

סגור ומסוגר - סוף

טובה לעופר לזין, מנהל פארק נהריים הבלתי נלאה, שעושה כל מה שרק אפשר, וקצת יותר, כדי שנהריים תצוף מעל המים גם בימי סגריר אלה, אבל האמינו לי שגם הוא מתוסכל. ועוד איך מתוסכל.

בחודש אוקטובר 2014 יצינו בעצרות עם חגיגות ובנאומים מתקי-שפתיים (בנוכחות שמעון פרס ואישים רמי דרג מהממלכה) עשרים שנה להסכם השלום עם שכנתנו ממזרח. בעשרים השנה הללו (וזה לא ייאמר שם...) התקדמנו מעט מאד בכל הקשור לפיתוח אזורי, ואפילו שיקום תחנת הרכבת של נהריים, פרויקט טריוויאלי, לגביו יש מימון גרמני 'צבועי', לא מומש עד היום בשל העדר שיתוף פעולה ירדני, שלא לדבר על 'הבועה' שכבר מזמן התאדתה באויר האשלות.

ספק אם יוזכר באותם נאומים אותו רצח נפשע בנהריים, שהאיש שלחץ על ההדק, אחמד דקאמסה שמו, וקטל חייהן של שבע ילדות, עומד בתוך מספר חודשים לצאת לחופשי.

ושאלת מיליון הדולר? האם תחדש מדינת ישראל את הסכם נהריים /בקורה שעומד לפוג ב-2019, ואם כן, באילו תנאים.

חברי אשדות, אם סוגיית נהריים שפורטה כאן, קרובה ללבכם, הן מההבט החקלאי והן התיירותי, זה הזמן לעשות מעשה: להפגין, לזעוק, להזמין תקשורת, לשלוח כתבות לעיתונאים המרכזיים, אפילו לסגור את כביש תשעים. כל צעד לגיטימי; ובלבד ליצור מודעות.

שתיקה כמוה כהודיה; ואם יש בינינו כאלה המקוים לממש אופציות באמצעות תביעת נזיקים כנגד המדינה ובגין זה שותקים- בסופו של יום, כולנו נצא מכך נפסדים.

אבנרון

לכבודך

רוקדים באמצע,
רוקדים מאושרים,
מתוק הלב וזאת
שררת על יריות:

יריות על אהבה,
תקווה וחס עלום,
יריות עצובים
כאר קסום וחום.

יריות יריו מואדת,
רוקדים ללא לאות,
לארץ כה נחמדת
כיום הצמאות.

ארלט ספדיה

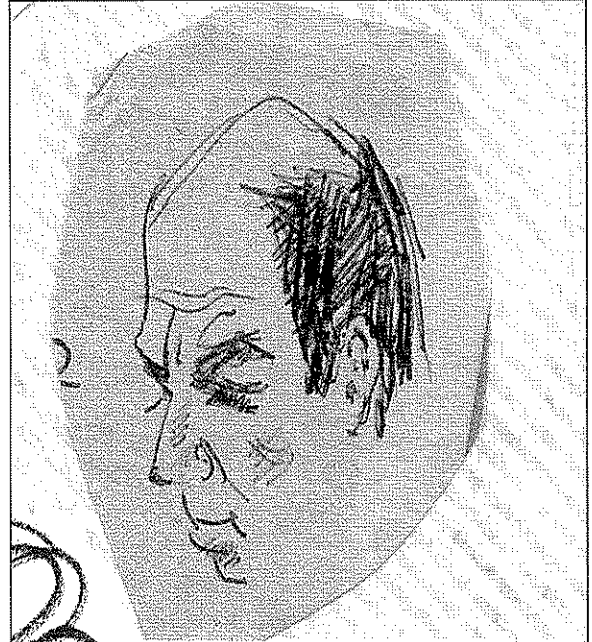

פני אשדות מדורי דורות

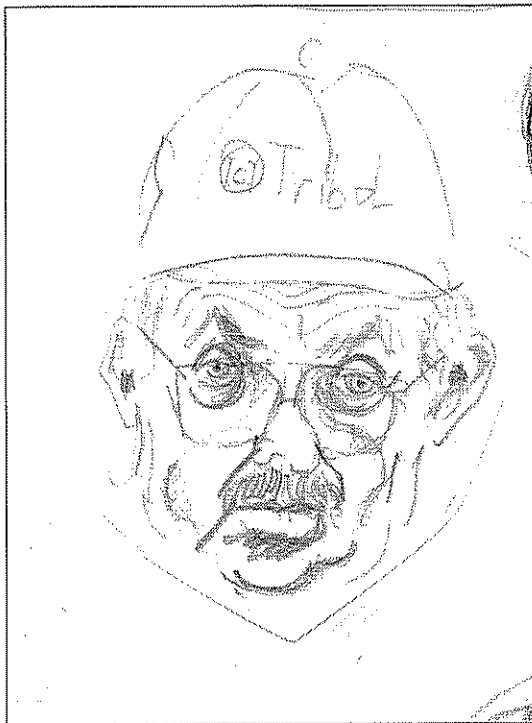
ציורים שצייר דובי שושני לאורך השנים...

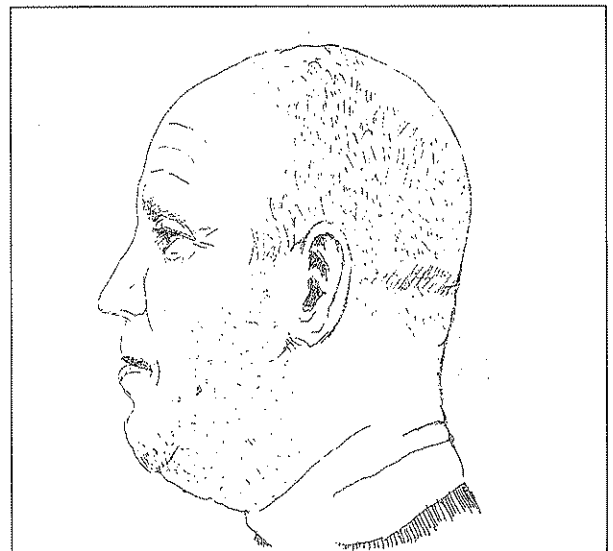
רוחלה אמיתי

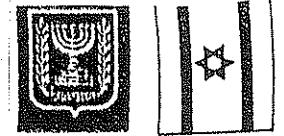
בושניק

מוינה

רן אמיתי

מלחמת הדורות
(הרהורים לקראת יום העצמאות) – עלי קדם

עוד לא התבגרו, אולי זה גם לא יקרה. ואנחנו! רוצים להישאר בקונטרול עד אחרי גיל 80, נותנים להם מדי פעם קצת כסף ורצים לספר לחבריה.

הצעירים שלנו לא תמיד מבינים איך השיטה עובדת. גם אנחנו מלינים מדי פעם על ה"קפיטליזם התזירי", אבל בעצם אנחנו נושאי הדגל שלו. צריך להזכיר לילדים שהסוציאליזם מת והקיבוצים פשטו את הרגל. צריך להסביר להם שמי שמצליח זה זה ששורד ודופק את כל האחרים. אלה עובדות החיים וזוהי מלחמת הקיום. אבל במקום להבין את זה ולהשתלב בזרם, הם – תמהונים שכמותם - הולכים להפגין בשדרות רוטשילד. יש להם רעיונות משונים בראש. ככה הם לא יגיעו רחוק, עדיף שייקחו דוגמא מאיתנו. טוב, גם אנחנו היינו אידאליסטים עד הצבא, ועד שהבנו מאיזה צד מרוחה החמאה. מה שהם צריכים זה להתחיל עם איזה עבודה של 4000 שקל לחודש, ולאט לאט להתקדם. כל ההתחלות קשות, אז קצת מצטמצמים וקצת חוסכים, איזה 30 שנה, לא קרה כלום.

עובדה שאנחנו הסתדרנו. הנה, אחד מנהל משרד פרסום, השני בנקאי עם גיפ שטח, השכן ממול גמלאי של כוחות הביטחון עם פנסיה מפוארת, והחבר הכי טוב הוא רואה חשבון במשרד מבוסס. בקרוב שוב ניפגש עם כל החבריה במסיבת יום העצמאות

המסורתית, נשים סינטות משובחות על האש, נשיר שירים רוסיים ונסביר אחד לשני כמה שטוב לנו, וכמה אנו מודאגים מהצעירים. נכון, כבשנו כמה שטחים, ובמרחק חצי שעה יושבים שני מיליון אנשים שאנחנו שולטים בהם נגד רצונם. בכלכלה המהוללת שבנינו, כמה עשרות או מאות אנשים מרוויחים מיליוני שקלים בשנה כשחצי מהעם לא גומר את החודש. יצרנו לילדינו מדינה שאי אפשר לזוז בה בלי

סוף בעמוד הבא

מדי כמה חודשים אני מקבל במייל יצירה נוסטלגית של מישהו מבני דורי. הנוסח של חיבורים אלה בדרך כלל חוזר על עצמו. זה מתחיל בהתרפקות על העבר. איך – שואלים המתברים – הצליחו הורינו לגדל אותנו בלי ... (וכאן מובאת רשימה של דברים, החל מפסיכולוגים וריטליין וכלה באינטרנט ובפייסבוק). מן הרשימות הללו עולה ריח עז של גאווה עצמית וטפיחה על השכם. אנחנו, אליבא דכותבי המיילים, היינו מין ילדי טבע שכאלה, שלא נבהלים מכלום. טיפסנו על עצים והתפלשנו בשלוליות, נשרטנו ושברנו איברים, ומכל זה יצאנו מחוסננים לעילא. לא ייללנו ולא התבכיינו, אלא יצאנו קוממיות למלחמת החיים - והצלחנו בגדול. היינו שילוב של טרזן ומאיר הר ציון. גדלנו בלי טלויזיה ובלי מחשבים, וגיבורינו היו בר כוכבא, רפאל הלפרין וחודורוב. בכיתה למדנו על טרומפלדור ושמונו גרושים בקופסת הקרן הקיימת. מזוננו היה מורכב מלחם אחיד, מרגרינה של תלמה ולבניות. את הבגדים שלנו ירשנו מאחינו הגדולים, והחוו"ל הכי רחוק היה אצל הדודה בתל אביב, כשגן העיר עוד היה גן חיות.

מצד שני היום, אנחנו - ילידי שנות ה-40 וה-50 - מה-זה-מעודכנים ועכשוויים שתבל על הזמן. בין מכון הכושר, הטיול לקובה או לאוסטרליה והחוג לקרמיקה בקושי נשאר לנו זמן לנכדים. אנחנו מצוידים בכל הגאדג'טים הכי טריים, שוחים בפייסבוק ואוחזים באייפון שהוא הצעקה האחרונה של אפל או של סמסונג. מחליפים מידע בכל רגע נתון ב"מהנישמע" ובטוויטר, ולא זזים בלי ה"וואיז". אנחנו חרוצים, יעילים, מחוברים, מולטיטסקינג.

אחד הנושאים החביבים עלינו בשיחות עם החברים, זה הדור הצעיר, שאיכשהו לא עומד בציפיות הגבוהות שלנו. יש כאלה שעוד גרים בבית אפילו אחרי גיל 30. אחרים מרבים לקטר על שכר הדירה המופרך שהם משלמים לנו, בדירה התל אביבית שרכשנו לפני שנים לצורכי השקעה, ושחילקנו לשלושה כוכים. הם קצת חולמים, החבריה האלה, אין להם את ה"זיצפלייש" שלנו. הם

מקום רביעי במרוץ העצמאות

מלחמת הדורות – סוף

מסר: איל פרידר

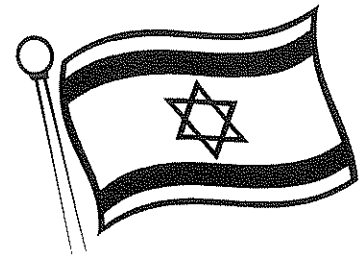
מרוץ העצמאות לשנת תשע"ד, לזכר חללי עמק הירדן שנפלו במלחמות ישראל ובפעולות האיבה, התקיים אמש בסימן חגיגות התשעים לאשדות.

איל פרידר הקפטן האשדותי, שם לו למטרה להציע את הקבוצה לשלישיה המובילה ולשם כך קבע את ההרכב חודשיים מראש ושלח את הרצים והרצות להתאמן על מנת להגיע לתחרות בכושר מיטבי. הפתיחה לא היתה מי יודע מה והקבוצה נעה בין המקומות 6-8. בחצי השני של המירוץ סגרו האשדותים את את הפער מהקבוצות שלפניהם וסיימו במקום הרביעי המכובד.

ראוי לציון דני בארי, הרץ הוותיק בקבוצה, שהחליף את אבי מקמל בקטע האחרון, ונתן את כל מה שיש לו. במקום הראשון סיימה שער הגולן (בראשות עוזי רינג) לפני דגניה ב' ואפיקים. קפטן הקבוצה איל פרידר מסר שבכוונתו לערער על שער הגולן ששיתפה רצים ממסדה בניגוד לתקנון. הרצים והרצות שייצגו אותנו לפי סדר התחנות: עוז גורן, נוה נחום, איתמר וקנין, אתי דוד, גיא אלטר, יובל פרידר, מוריה ברוך-מנצור, רן ספיבק, רם הראל, אורית אוהב-ציון, ניר קוצ'וק, גלעד פולק, ניצן איתן, מתן שימרון, צח ידידיה, אוריה אופיר, עידן ברוך-מנצור, איל אלטר, דותן אלטר, דני בארי

להיתקל בכפייה דתית על כל צעד ושעל. אבל הי, לא בונים מדינה מושלמת ביום אחד. בכל זאת, בעוד 20 שנה נפנה להם מקום, ויגיע הזמן שהם, הילדים, ייקחו אחריות. כך שאני ממש לא מבין למה הילדים שלנו מדברים על ברלין או על לונדון. הרי יש לנו ארץ נהדרת!

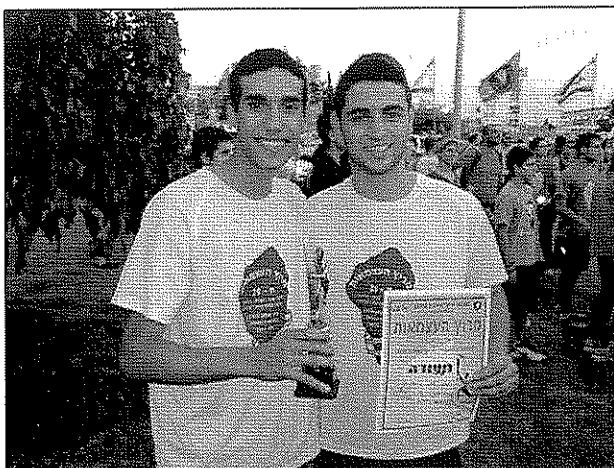
עלי קדם - מעגן
הכותב הוא איש שיווק ועיתונאי בעיתונות הקיבוצית

ובליף 29 בנובמבר 1947

מעצ אצנינו את דבר האומות האחרות
חדות הקורא להקמת המדינה היהודית.

לא פחדו לאומים ניתנה לנו הארץ
הזאת ובסור חסדם לא תלקח מאיתנו.
אק באוננו לראשונה לקול תבל רבה
הצונה אמן למעלת אבותנו - נפלאנו
מאד ונקום ונצא במחולות. כל האילה
תקצו השופרות ברחובותינו.
לא ארכה שמחתנו, השחר צלה ואחריו
יום, וסנאינו יצאו לשפוק דם, אחת אמרו
הצרפיים להכותנו ולהכריצנו בטרם נהי
מדינה. כפדה יד האויב.

יובל פרידר ואוריה אופיר עם הגביע

חדש על המדף

עם נולד: מזבח הר עיבל וראשית ישראל / אדם זרטל

אמינותו של התנ"ך וראשית ישראל עומדים במרכזו של פולמוס מתסיס ומסעיר בארץ ובעולם. המחבר ואנשי צוותו, יצאו לפני יותר מעשרים שנה אל אזור בלתי ידוע – השומרון. בסקר הארכיאולוגי שערכו נתגלה אתר קטן ומזבח במרכזו, שחולל מהפכה בתפיסת ההיסטוריה של התנ"ך. מהו ישראל? כיצד נולד העם הזה לפני יותר משלושת אלפי שנה? מי היו משה ויהושע? היכן אירעו הרגעים הגדולים של הולדת העם?

ספר מרתק כמו רומן מתח.

הוכחה לגן עדן: מסעו המופלא של מנתח מוח אל העולם הבא / אבן אלכסנדר

לאחר שחידק אלים פגע במוחו הוא שקע בתרדמת עמוקה ללא כל סיכוי לחזור לחיים. לאחר שבעה ימים התעורר וסיפר על חוויה שעבר שהיא היא ההוכחה לכך שגם כאשר המוח לא פועל – חיי הנשמה לא מסתיימים.

הניורוכירורג, שלפני המקרה האמין כי אין שום קיום לאחר המוות, חווה דברים ומראות, בזמן שהמוח שלו יצא לחלוטין מכלל פעולה, ובניגוד לכל מה שלמד וידע חווה את קיומו של העולם הבא ואת הסודות העמוקים ביותר של הקיום. הכותב הוא מדען ורופא בעל שם.

יש עוד הרבה ספרים אצלנו:

רומנים, רומנים רומנטיים. מתח ומדי"ב. ועוד ועוד.
כל אחד על פי אכזבותיו ואהבותיו.

**חג עצמאות שמח!
חג של יציאה מעבדות לאחריות**

ברוריה

לכבוד יום העצמאות, הפעם ברשימה ספרים הקשורים לעם ישראל ולתקומת ישראל. באופנים שונים. כולם ספרים מרתקים, מעניינים, וכל אחד בתחומו הוא פורץ דרך.
להוציא את האחרון ברשימה, שהוא לאלה הרואים רחוק, רואים שקוף.

ירושלים של קדושה ושיגעון: תלוינים, משיחים והוזים / אליעזר ויצטום ומשה קליאן

מעטות הן הערים שכבשו את דמיונם ועוררו את רגשותיהם של כה רבים כפי שעשתה ירושלים – המקום היחיד בעולם המקודש לשלש הדתות המונוטאיסטיות. בספר מובאים סיפוריהם של מבקרים מכל קצות תבל ומכל הזמנים, איבדו את שפיות דעתם והפגינו מגוון התנהגויות מוזרות שזכו לכינוי "תסמונת ירושלים". נשים וגברים שבאו לעיר בעקבות חזיונות משיחיים או בחיפוש אחר זהותם. ומה עשתה להם הגיבורה הראשית של הספר: ירושלים.

מארק אדלמן: לוחם, מהפכן, אדם / ויטולד ברש וקשישטוף בורנסטקו

רבים רבים מאיתנו לא שמעו את שמו. למרות שהיה אחד המפקדים הנערצים של מרד גטו וארשה. ורבים מחבריו ב"אירגון היהודי הלוחם" (רובם ציונים מובהקים) נשאו את שמו בהערצה.

מדוע נעלם שמו? התשובה: מארק אדלמן היה "בונדיסט" = לא היה ציוני והאמין שליהודים יש מקום בארצותיהם באירופה ויש עתיד לשפתם – יידיש. לכן הוא הודר מהסיפור ההיסטורי שסופר ע"י המייסדים: קו ישר מין השואה והגבורה אל הקמת המדינה כפתרון יחיד לעם היהודי.

זוהי ביוגרפיה מרתקת על אדם שעבורו להיות יהודי פירושו לעמוד לצד הנרדפים. יכול להיות שהיום – 70 שנה אחרי מרד גטו וארשה, ו-66 שנה אחרי הקמת המדינה אנחנו כבר יכולים לקרוא ולהתמודד עם סיפורו של האיש המיוחד הזה.

תערוכה חדשה ב'בית אורי ורמי'

המתח הזה ניתן לחוש בנקודות החיבור: כמיהה לחושניות אבודה, פנטזיה על עודפות ועל שפע, הדהוד של רומנטיקה ופאתוס. רגשות מועצמים, מגע חומרי והעלאה באוב של ציור מפואר מזינים את הציור הזה, בעודו נטול אינהיביציות ומשוחרר מאפולוגטיקה.

האוצרת טלי תמיר הוזמנה על ידי חמשת הציירים לאצור את התערוכה וללוות את האקורד הציורי החזק שהיא מבקשת להציע. התערוכה תלווה בקטלוג ותוצג במשך שלושה חודשים.

האמנים:

אופיר דור נ. 1972 * בוגר "בצלאל 2000 * תאר שני, בצלאל 2003 * תערוכת יחיד ראשונה בגיולי מ. תל אביב 2003 * מאז חי בתל אביב, ברלין, סן פנצ'ו (מקסיקו), כליל * חי ועובד היום בברלין *

רועי דרסטיין נ. 1976 * בוגר מכון אבני לאמנות 2006 * מרכז מגמת אמנות בתיכון מנור, קיבוץ כברי * תערוכת יחיד, גלריה כברי 2012 * מתגורר במצפה הילה, גליל מערבי *

יורי כץ נ. 1974, קייב, אוקראינה * ביה"ס לאמנות קייב, 1988 * תואר ראשון באוניברסיטת חיפה 1997 * תואר שני באוניברסיטת חיפה, 2007 * מלמד ציור בתיכון מנור, כברי ובמוסדות נוספים באזור * אוצר הגלריה של קיבוץ לוחמי הגטאות וראש הנקרה * תערוכת יחיד ראשונה 1998 * חי ועובד בקיבוץ אדמית *

מריק לכנר נ. 1967, אוקראינה * היגר לישראל 1973 * בוגר המדרשה לאמנות 2001 * חי בברלין 2004 * תל אביב 2013 * נהרייה 2014 * תערוכת יחיד בגלריה רוזנפלד, תל אביב, 2014.

ליאב מזרחי נ. 1977 * תואר ראשון באוניברסיטת חיפה 2002 * המדרשה לאמנות, בית ברל 2003 * האקדמיה לאמנות דיסלדורף 2004 * תואר שני בצלאל 2010 * תערוכת יחיד ראשונה 2004.

התערוכה תינעל: 2.8.14 המוזיאון פתוח: ב' עד ה' - 10 עד 15. שישי וערבי חג: 10 עד 13 שבתות וחגים - 10 עד 14.

5 כיווני אוויר

אוצרת: טלי תמיר

פתיחה: שבת, 10 למאי 2014, 11:00

מוזיאון בית אורי ורמי מציג תערוכה של חמישה ציירים:

חמישה גברים צעירים (רק אחד מהם נולד מעט לפני 1970), שחברו יחד כדי לתת במה לבחירה הגורפת שלהם במסורת הציור. אין להם מצע משותף (מלבד העובדה שארבעה מהם תושבי הגליל המערבי), גם לא עקרונות מנוסחים (מלבד העובדה ששלושה מהם מלמדים באותו מוסד חינוכי), אלא רק תשוקה משותפת: הם נושאים את פניהם ל'ציור הגדול', הבארוקי, האופראי, שמפנה עורף למסורות ציור מקומיות. למרות תשוקתם הגלויה אל עבודת המכחול ואל דשנות הצבע, ציור מופשט, קונקרטי, אינו מעניין אותם והם עוסקים בציור פיגורטיבי, שדמות האדם נמצאת במרכזו. **אופיר דור**, **רועי דרסטיין**, **יורי כץ**, **מריק לכנר** ו**ליאב מזרחי** אינם שייכים כבר ל'פוסט מודרניזם' ואינם לקטני-ציטוטים נוסטלגיים הפונים לעבר. במקום זאת הם מפיחים רוח מחודשת בציור האקספרסיבי של ראשית המודרניזם, הודפים כל ספק או חשד לאנכרוניזם ומציעים חמישה ערוצים כריזמטיים, חמישה כיווני אוויר: כל אחד לוקח את המסורת הגדולה של הציור המערבי למקום אחר, כל אחד מפליג עם הרוח ליעד שונה.

התערוכה "חמישה כיווני אוויר" נוחתת ב'בית אורי ורמי' כנטע זר: לאחר סדרת תערוכות שעסקו בהיסטוריה המקומית, בפלורה ובטבע, בנופי עמק החולה ועמק הירדן, מציעים חמשת המשתתפים נרטיב אחר לגמרי, מנוכר למקום מבחינה היסטוריוגרפית, כולו אפלולי ואירופאי, גדוש וסמיך. על רקע תרבות מקומית של צניעות סגפנית ואיפוק רגשי מציעה התערוכה שפע שערורייתי כמעט של גירוי חומרי ורגשי, הלוקה בנדיבות-יתר. מתוך

מי ומה באשדות

בקיאות רבה ברזי הקציר. למרות תקלה במערכת ההגברה, הטכס התנהל כסדרו בניצוחה של שרה'לה שרון, וכן ראויות לציון המחוללות עם הסלים שהזכירו ימים יפים של פעם.

בעוד אני עסוקים בספירה לאחור לקראת חזרת החמץ, הגיעה המימונה. העצרת המרכזית התקיימה ברחוב 'ירדן' בהרחבה, בנוכחות קהל רב. על התופינים, המופלטות ושאר ירקות, ראויה לברכות חגיגת מאיה (ושות') שדאגה לתקרובת עשירה ומגוונת. בעוד אני עומד בתור למופלטה (שלא זכיתי לה מפאת קוצר הזמן) הבחנתי ברקדנית בטן מהממת (מעין שמה, כמדומני) הנעה כנחש לקצב תופי דרבוקה ומחליפה תלבושות בטמפו מעורר השתאות. היה זה אקורד סיום הולם לשבוע רצוף אירועים שהנחילה לנו עדי גל וצוות התרבות הבלתי נלאה. אירועי מימונה נוספים התקיימו כמיטב המסורת במשכנן של משפחות סוסן ועדוי וגם שם התמורה היתה הולמת ביותר.

סובי סובי ממטרה - מי שעוד לא הפנים את העובדה שהקיץ כבר כאן, מוזמן להשכים קום ולחזות בממטרות הפזורות על הדשאים עושות לנו רטוב בעיניים. מחיר המים אמנם בשמים, אבל מה לא עושים כדי לייפות את פניה של הגברת הזקנה שמלאו לה תשעים ועברה חורף שלא ממש היטיב עימה. בהזדמנות זו מילים טובות לדובי ולצוות הנוי החרוץ שעושה כמיטב יכולתו, ואף מעבר, כדי ששיירי אשפה יגיעו למקומם, שיחים ועצים יגזמו לתלפיות, ואשדות, שבימים אלה עטופה בדגלי לאום, תיראה תמיד יפה וחגיגית.

בימים שבין פסח לעצמאות נשמע לעיתים קול המסור בארצנו. עצי פיקוס ענקיים וגם אחרים, נאלצים לוותר על חלק נכבד מכסות ענפיהם, על מנת שהקולטים ייטיבו לנצל את חום השמש ויחסכו לנו חשמל יקר. יותר עמל פחות חשמל!!

המשך בעמוד הבא

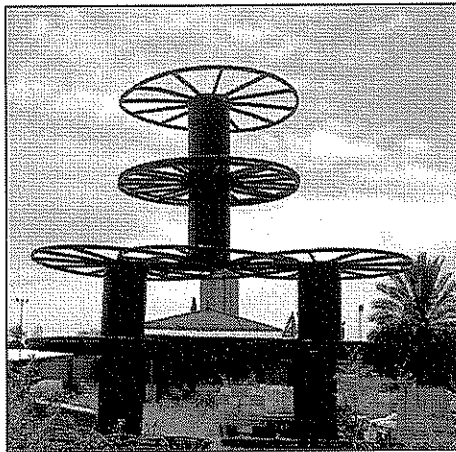
הפסח חלף עבר, הניצנים כבר מוזמן הפכו לפירות ועצי החצר מסיימים פריחה מפוארת. למען הסדר הטוב נציין שליל הסדר האשדותי (כך על פי השמועה) היה כהרגלו טוב, מרווח ועשיר בתוכן. האוכל הספיק לכולם, המקהלות זימרו, התזמורות הפליאו נגן, והקפה הקינוחי היה מהביל וריחני. למחרת אחה"צ ירדנו לזור (שכחו להשאיר פאת שדה בבית...) לקבל את קוצרי העומר בהרכב מלא שכלל את דובי שושני. משה מנטל, רפי בן נאים, גל מלמוד, שאול אלתר ומיכה סוסן, עבורו היה זה קציר הבתולין. בתואר 'איש החרמש' זכה דובי שגילה

מי ומה - סוף

מזדמן המבקש להיפטר מסחורה בלא לשלם את האגרה. מימדיה של המזבלה הולכים וגדלים, ונראה שאם לא נשתלט עליה בזמן הקרוב, עלול חלילה הגולם לקום על יוצריו. לציומת ליבנו.

פסל סביבתי במאוחד - לא חייבים להביא את תומרקין. די בכמה גלילי טפטוף פשוטים המונחים זה לצד זה או זה מעל זה, ויוצרים לך פסל סביבתי מרשים כמו זה שבתמונה.

השם **חנוך אלבלק** מוכר לרבים מחובבי הזמר בארץ, בעיקר על רקע ביצוע יוצא דופן ונפלא של הפיוט 'ונתנה תוקף' שהלחין יאיר רוזנבלום לזכר אחד-עשר חברי בית השיטה שנפלו במלחמת יום הכיפורים. במועדון הזמר שהתקיים בשבוע שעבר באפיקים והוקדש לשיריו של רוזנבלום, הופיע אלבלק, אולי בפעם האחרונה, ובשארית כוחו רונן את הפיוט הכל כך מיוחד הזה. עם סיום השיר, קם הקהל כאיש אחד על רגליו והריע לו ממושכות. חנוך, בשארית קולו, הודה לשרהליה שהזמינה אותו, וירד בשקט מן הבמה שעון על מקלו. מלחין ענק, זמר ענק, ושרהליה אחת שמביאה איתה בכל פעם שיאים חדשים.

סוף בעמוד הבא

ערב השואה והגבורה בניצוחן של ברוריה, לירון ועמליה יוחד השנה למחזה 'הצוואה' מאת סביון ליברכט בבימויו של איציק הדר, המביא את סיפורו של הדור השני לשואה, הנאלץ להתמודד עם סיפורם האישי מתקופת השואה של אחד משני הוריו או שניהם. הערב היה מרגש ביותר והקהל הרב זכה לחוייה עשירה ויוצאת דופן.

בעקבות המופע הגיעה התודה הבאה:

לברוריה ולירון היקרות!
תודה על הזכות להתארח בהיכלכם באשדות.
תודה על הפירגון.
תודה על מי שאתן!
"פואיה" ערוך ברגישות וטעם, תפאורה צנועה ויפה, טכס מרגש.
זכות גדולה להשתלב בכל אלה ועם הציבור האשדותי.
הלואי ותהיינה הזדמנויות נוספות.
שלכן,

איציק הדר

סמנטיקה - עד לפני שנים אחדות נהוג היה להבחין בין 'חינוך פורמלי' (בית הספר) לבין 'חינוך בלתי פורמלי' (שעות הפעילות שאחרי בית הספר). המונח 'חינוך בלתי פורמלי' היה בעיניי מאד לא מוצלח, אם להשתמש בלשון עדינה, ונכון עשה מי שהחליט להמיר מושג קלוקל זה במונח ידידותי הרבה יותר - 'חינוך חברתי'. לפעמים תיקון קטן אחד עושה את כל ההבדל.

תחיה מחודשת למזבלה? הרבה מאד שנים חלפו מאז שאשדות 'סגרה' את המזבלה הפרטית שלה, אך באורח פלא, היא חיה, נושמת ואפילו מתרחבת. בהתחלה הסבירו ואף שילטו, שהמקום נועד 'לגזם בלבד' ואנשי הנוי הקפידו על נעילת השער. אט אט, כמו בסיפוח זוחל, התרחבה התכולה למיני-פסולת נוספים, לא תמיד ריחניים, וגם השער נותר פתוח לרווחה לכל משאית או רכב

מי ומה - סוף

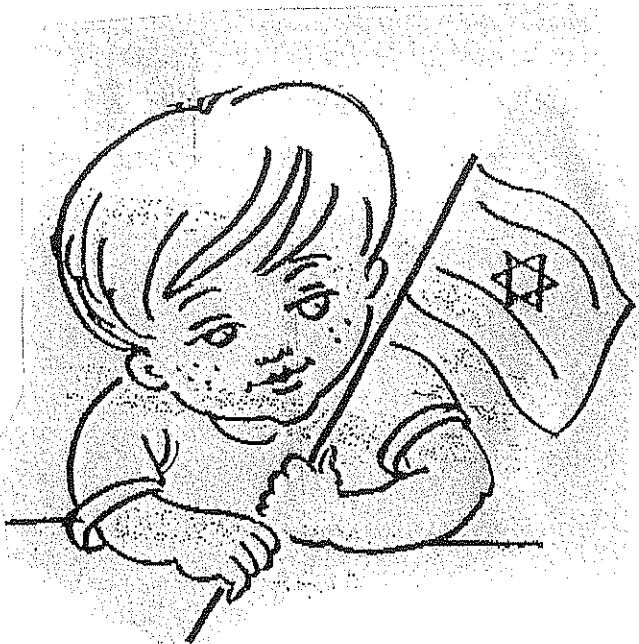
ישראל חוגג 66

אקצווג'ים חוגג'ים 90 "צמאג אהסרטיים"

בערב יום העצמאות 5.5.14 בשעה 20.00
נפגש כולנו במגרש הכדורסל שלנו לחגיגה
מהסרטים
קטעי סרטים ישראלים מכל העשורים...
שירים, ריקודים ו.. זיקוקים!!

למחרת – יום שלישי 5.14..6
פעילות כיפית לילדים בכל הגילאים
בשעה 16.30 בגן השעשועים באיחוד
שלל מתקנים והפעלות לילדים ולהורים.

חג שמח!
צוות החג!

דבקות במטרה - פורים תשע"ד השאיר
חותם עז על האגף הדרומי של חדר האוכל,
וגם עתה, חודש וחצי מאז שהסתיים
המונדיאל הפורימי, נותרו קוי המיתאר
הלבנים, המדמים מגרש כדורגל על מקומם.
השבוע ניסיתי להבין לעומק את פשר
'התופעה' ובעזרת ציפורניי, הלא ממש חדות,
ביקשתי להחזיר עטרה ליושנה ולהסיר את
הנותר, עד שנואשתי. נראה שדבקותו במטרה
של המדביק המסתורי, גדולה מהיכולת
להסירה. את תגובת אנשי התרבות לא
הצלחנו להשיג אך גורם שמעורה בסיפור
אומר ששולם כסף לעובדי הניקיון וכי היה
עליהם לעשות זאת...

מזל טוב!
לצפרה וקותי פייקוב
להולדת הנכדה - שירי
בת לאיתן ומאיה
למנה דודו
להולדת הנ'נה!
מזל טוב לכל המשפחה!

חג צמאג שמח לכל ב'ג אקצווג'

עלון 1442
שער – ברכה פונדק
עריכה ומי ומה – אבנר רון
איור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון